

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1029

HET AVONTUUR VAN VICKY BAUM.

20 cent

„Die kerel heeft een tronie van graniet!” sprak de indringer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het avontuur van Vicky Baum.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

VERDACHTE BESCHERMING.

Men kan gerust zeggen dat er in Los Angeles geen vlieg in een pot marmelade kan verdrinken, of vijf minuten later weet de heele filmende gemeente het — tenminste als de marmelade stond op de ontbijttafel van een filmster.

Het was dus zeer nauwkeurig bekend, al weken van tevoren, waar de Duitsche roman-ciëre Vicky Baum, de nog jonge vrouw, die zich binnen weinige jaren een wereldreputatie heeft opgebouwd, haar intrek zou nemen, als zij te Los Angeles zou gaan wonen, om in Hollywood aanwezig te kunnen zijn, tijdens de verfilming van haar boek, dat waarschijnlijk den grootsten opgang heeft gemaakt — Menschen in het Hotel.

Het hotel dat zij met haar tegenwoordigheid zou vereeren, droeg den naam van: „Roosevelt Hotel”. Het was splinternieuw, het had veertig verdiepingen, zoodat het feitelijk maar een hutje was, in vergelijking met vele andere hotels, in groote Amerikaansche steden, maar het was duur, luxueus, zooals het met een zeer leelijk wordt woord gezegd, en het bood alle

comforts die een verwend reiziger maar kan verlangen.

Reeds de „hall” alleen was een soort paleisje op zichzelf, bevoerd met echt marmer de muren van echt graniet, waarboven de wanden oprezen in vakken verdeeld, en gescheiden door stalen lijsten, koel, maar gemakkelijk te onderhouden — want het staa! was roestvrij.

Ook de meubelen die er stonden waren van dat roestvrije metaal, en het deed wonderlijk genoeg aan, er een paar palmen aan te treffen in geweldige houten kuipen.

De eerste indruk van den reiziger was, dat ook die palmen van metaal moesten zijn, evenals de rest. Rechts was een geweldige uitstalling van bloemen, die te koop waren, daarnaast was de krantenkiosk, teiteijk een heele boekenwinkel, en dan kwam de deur van de groote eetzaal.

Recht tegenover de zware draaideur was de liftkooi, al weder van staal, gepolijst en koud, en rechts strekte zich de gladde, glanzende toonbank uit, waarachter de jongelieden met

hun gepomadeerd haar waren gezeten, die daar gasten moesten inschrijven en aan kamers helpen.

Ieder hunner had vijf verdiepingen met ieder zestig kamers voor zijn rekening, en zoo zaten daar dan acht tonge ui, zonder vee woorden te gebruiken achter hunne dikke registers en voor hun borden met sleutels.

Natuurlijk was er een portier, een machtig man, in een uniform van bruin laken, die straalde van goud, maar die was daar meer voor opluistering, of om inlichtingen van mindere beteekenis te geven.

Meer in den hoek, dicht bij de straat dus, bevond zich het vertrek van den gérant, die men nu en dan kon zien rondwandelen, bezadigd, ernstig en uiterst kaalhoofdig.

Het was dus in dit hotel, dat Vicky Baum op een goeie middag aankwam met haar bagage, haar lichtgrijze, doordringende oogen, haar rechten, mooi gevormden neus, en haar rege matig, ovaal gelaat, dat niet al te vaak lachte, maar dat plotseling zonnig werd, zoodat de groote, maar zeer mooie mond zich opende, en twee rijen parelwitte tanden deed zien.

Een gast als Vicky Baum, komt natuurlijk niet zoo maar binnen, vraagt een sleutel, en gaat naar haar kamer.

Zooals gezegd, het uur van haar komst was nauwkeurig bekend, en zoo werd zij dan al dadelijk verrast met de mededeeling, die zij al of niet aangenaam mocht vinden, dat er een zestigtal journalisten op haar zat te wachten, waaronder niet minder dan vijf en dertig van vaktijdschriften, dus in dit geval filmbladen.

Bijna de helft van die heeren waren tevens fotograaf, en daarenboven waren er nog vijftien fotografen die niets anders waren.

— Vreeselijk! zeide de beroemde schrijfster met een verschrikten blik in de richting van een deur, die half openstond en waarachter zij een menigte heeren en driepooten meende te onderscheiden.

— Is het onvermijdelijk dat ik de heeren dadelijk ontvang?

De vraag was gericht tot den gerant, die zijn rossige wenkbrauwen hoog optrok, en met iets als verbazing zeide:

— U zult er toch niets op tegen hebben, Miss Baum, nu die heeren te woord te staan? Het is toch de gewoonte om gasten van Uw standing te interviewen!

— O ja — ik heb er in New York ook al van gelust — maar meer dan zes van die heeren heb ik toch nooit bij elkaar gezien, zeide Vicky Baum zuchtend. In 's hemelsnaam dan maar.

Ik ben moe, maar hoe eerder het achter den rug is, hoe prettiger ik het zal vinden. Maar ik hoop toch dat ik mij eerst zal kunnen oprisssen na die lange reis? Ik zie er uit....

— Bevallig als een bedauwde roos, voltooide de gerant met somberen ernst, en op een toon, alsof hij een circulaire van zijn hotel besprak.

Vicky Baum lachte maar eens. Ze kende deze beroepstermen van de Amerikaansche gérants wel. En ze stapte haastig op de lift toe, en achter haar aan liep een aapachtig jongmensch van een jaar of veertien, zwart als roet, maar in een vuurrood pakje gestoken, en die twee tasschen van haar droeg.

Zij had haar kamers reeds van tevoren besproken, en alles was voor de beroemde schrijfster in orde gemaakt.

Er verliep nauwelijks een kwartier, en toen zag men haar weer met de lift van de Zeventiende verdieping naar den beganen grond dalen, in een eenvoudig maar zeer bevallig costuum, 'dat haar ranke gestalte op het voordeeligt deed uitkomen.

Ze was blootshoofds en had alleen maar een handtaschje bij zich.

— De sleutel kan ik zeker wel behouden — dadelijk na het interview neem ik een bad, zeide zij, zich tot den gerant wendend. Ik zal nu den leeuwenkooi maar ingaan.

— Zonderlinge grapjes houden die Europeanen er op na, zeide de gérant binnensmonds, en hoofdschuddend ging hij zijn eigen vertrek binnen.

Vicky Baum echter greep moedig de knop van de deur, waarachter de schare persmensen gezeten was, opende de deur, en riep op zijn Amerikaansch gul:

— Hallo, boys — daar ben ik! Maak het kort, en doe het pijnloos. Wat ik te vertellen heb, dat weten jullie trouwens minstens net zoo goed als ik zelf, het heeft allemaal al in de New-Yorksche pers gestaan.

— De New-Yorksche pers, Miss Baum, is een snertpers! zeide met stenorstem en rollende oogen een verbazend groote heer, met de schouders en een nek van een stier, en vuurrood haar. Hij droeg aan een dikke riem voor zijn buik een voorwerp dat er op het eerste gezicht uitzag als een ouderwetsch draaiorgeltje, maar dat inderdaad een reflexcamera van zeer groot formaat bleek te zijn.

Het toestel woog omstreeks dertig kilo, en zoo werd het ook duidelijker waarom men als drager er van zulk een Hercules had uitgekozen.

— Is dat zoo? vroeg Vicky Baum onverstoort.

— Het is zoo ! bevestigde de roodharige man. De pers in het Oosten beteekent niets. Alleen hier in het Westen weet men een krant samen te stellen. Wilt U niet gaan zitten Miss Baum ?

— Dat is hee' vriendelijk van U ! zeide de schrijfster uit Berlijn, en zij keek met een hulpeloozen blik in haar groote grijze oogen rond, totdat zij een paar dames onder het gezelschap ontdekte, en dat leek haar een soort van moreele steun te geven.

Met een slechts ten halve onderdrukte zucht nam zij plaats, en toen begon de marteling, die men interview is gaan noemen, en waarvan het pijnlijke, gelijkelijk verdeeld wordt onder de ondervragers en de vragers.

Een interview voor de eerste maal ondergaan is niet zoo heel erg — het is de herhaling, die het tot een kwelling maakt.

Vicky Baum trachtte haar gedachten zoo goed mogelijk bij het onderwerp te houden, vertelde van haar indrukken, van haar reis, van de wolkenkrabbers, van het Vrijheidsbeeld, de Amerikaansche keuken, de Amerikaansche vrouw, de huizen in Los Angelos, en tenslotte van haar werk — maar dat kwam het allerlaatste.

En terwijl ze haar antwoorden opdreunde, nu en dan op de klok ziende, groepeerden de fotografen zich om haar heen, de sluiters klikten, de zwengels draaiden, en de zachte, zwarte potlooden gleden ritselend over het ruige teekenpapier.

Het duurde omstreeks een half uur en toen scheen iedereen tevreden te zijn. Er begon tenminste plotseling een soort van exodus, een algemeene vlucht, en geen van de heeren scheen het dringend noodzakelijk te maken, afzonderlijk afscheid te nemen van de beroemdheid, die zij zoeven als een citroen hadden uitgeknepen, want het was laat reeds, en het was er iedereen om te doen, zoo spoedig mogelijk met zijn verzamelde copie, naar het redactie-bureau te snellen, zooals een ijverig bijtje met honing geladen, naar de korf terugvliegt.

Men knikte haar eenvoudig toe als een oude bekende, snelde haar voorbij, drukte zich den hoed op het hoofd, en was al buiten.

De filmers zeulden hunne zware toestellen vestibulewaarts, de dames maakten nog viug even een aantekening over het costuumpje, dat de beroemde gast droeg, iemand vroeg nog of zij zelf zou meespelen in een film, wat zij lachend ontkende, en toen was de groote ontvangkamer plotseling geheel leeg — op een enkelen bezoeker na, die was blijven zitten, een man met een goeden kleerenmaker, maar met

een niet bijzonder gunstig gelaat — bleek, met een sluwe uitdrukking in de oogen, een laag, smal voorhoofd, en een sterk gehavend gebit, dat met behulp van veel goud weer eenigszins bruikbaar was gemaakt.

De man zat daar heel kalm op zijn stoel en rookte een sigaret, en Vicky Baum wachtte met een verstarden beleefdheidsglimlach om haar lippen, totdat ook hij zou heengaan, maar toen hij daartoe volstrekt geen aanstalten maakte, zeide zij, eenigszins ongeduldig :

— Waarop wacht U nog, Mijnheer ? Ik heb alles gezegd wat ik te zeggen had. Hoogstaangename indrukken van Amerika — Vrijheidsbeeld wonderfull — de hotels enormous — de Amerikanen awfully nice — de Amerikaansche vrouw, splendid ! Ja, wat wilt u dat ik nou eigenlijk nog meer zeg. Hadt het dan toch opgeschreven, mijn waarde heer !

— Ik heb er niet eens naar geluisterd ! zeide de man schouderophalend. Dacht U dat dat geleuter me iets kon schelen ?

— Maar mijn heme ! — wat doet u dan eigenlijk hier ? Is u dan geen journalist ? vroeg Vicky Baum, vrij verbaasd en zelfs eenigszins ontsteld.

De man schudde langzaam ontkennend het hoofd, legde zijn sigaret in een koperen aschbakje, keek haar met half dichtgeknepen oogen aan en zei toen :

— Ik hoor niet bij het zoodje, gelukkig ! Ik heb wel wat anders te doen. Maar ik zag ze hier nu eenmaal allen bij mekaar zitten en toen ben ik er maar bij gegaan. Zoudt u den eersten den besten bezoeker hier hebben ontvangen ?

— Heel zeker niet ! antwoordde de schrijfster. Men heeft mij trouwens gewaarschuwd, dat ik hier een beetje voorzichtig moet zijn met het aanknoopen van connecties, ziet u. En mag ik nu eindelijk eens weten . . .

— Met die waarschuwing had men het aan het rechte einde, ging de man onverstoorbaar voort. Het is hier een gevaarlijke stad, Miss Baum. Vrienden of kennissen heeft U hier niet ?

— Nog niet !

— Dat kleine woordje dat U er bijvoegt, getuigt van ijdelheid, Miss Baum, als u mij de opmerking ten goede houdt. Vrienden en kennissen in Hollywood — dat is meestal niet het ware soort. Men heeft mij gezegd dat U rijk is, en hier zoo goed als alleen staat. U houdt van mooie dingen en sieraden. U moet oppassen dat het u niet vergaat als dat dwaze kleine ding — Lilian Harvey, die hier met haar prachtige diamanten te koop ging loopen, en toen van de politie den raad kreeg, het moois maar gauw

weer op te bergen.

Vicky Baum had in de grootste verbazing toegekeurd en vroeg nu, met haar sterke, mooi gevormde handen op de tafel leunend:

— Waar wilt u eigenlijk heen, mijnheer? Wat is de bedoeling van die opmerking?

— Dat zult u aanstonds te hooren krijgen. Een jonge en mooie vrouw, die rijk is en die hier als vreemdelinge komt, die heeft bescherming noodig. Welnu, namens mijn vrienden kom ik u die bescherming aanbieden.

— Dat is buitengewoon vriendelijk van u, mijnheer, ik waardeer uw bedoelingen ten zeerste — maar ik zal van dat aanbod geen gebruik maken.

— Misschien heb ik me niet heelemaal duidelijk uitgedrukt, ging de bezoeker op ijskouden toon voort. Ziet u mijn vrienden en ik zijn geen philantropen. Wij bieden gaarne onze hulp aan en onze bescherming — maar niet gratis. Wij plaatsen ons op het standpunt — voor wat hoort wat!

Vicky Baum was een tintje bleeker geworden, maar toch kon ze nog volmaakt kalm zeggen:

— Misschien komt het omdat ik nog niet Amerikaansch genoeg denk. Maar ik geloof niet dat ik u volmaakt begrijp. Wilt u nog iets duidelijker zijn, mijnheer?

— Met genoegen! Het zou ons niets verwonderen als een vrouw in uw omstandigheden in groot gevaar verkeert. Zij kan worden bestolen, zij kan worden ontvoerd om een losprijs voor haar te vragen, in het ergste geval kan zij zelfs worden vermoord. Het is hier een gevaarlijke stad, Miss Baum. Welnu, onze vrienden zijn daar, om zulk een vrouw te beschermen. En ik acht het billijk, dat zij daarvoor een behoorlijke schadeloosstelling geeft want ook die vrienden stellen hun leven in de

waagschaal.

— En — als de bevooroordeelde het eens in zijn hoofd mocht krijgen, voor die betaalde hulp te bedanken?

De man kwam langzaam van zijn stoel over-eind, waarbij het bleek, dat hij zeer lang en mager was, en zei met een glimlach, schrikwekkender dan een bedreiging kon zijn:

— Zij die de toestanden hier goed kennen, Miss Baum, slaan de aldus aangeboden hulp nooit af, maar aanvaarden ze met graagte — en betalen er goed voor.

— En als ze het desniettemin doen?

— Dan — moeten zij de gevolgen natuurlijk zelve dragen! zeide de man, zijn hoed ter hand nemend. Dan kunnen er zeer ernstige dingen met hen gebeuren. Dan kon wellicht een verdwaalde kogel...

— Uit de pistool van den afgewezen helper, bijvoorbeeld? vroeg Vicky Baum scherp.

— Dat zeg ik niet!

— En dat is ook heel voorzichtig van U mijnheer! barstte de jonge vrouw uit. Want nu kan ik u niet eens aanklagen, wegens afpersing. Gelukkig echter kan ik u wel weg zenden!

— Men zendt ons maar zelden weg, Miss Baum, zeide de bezoeker met somberen nadruk. Of wie ons wegzendt — kan dat slechts een keer doen! Ik zou me nog maar eens bedenken. Gij kunt schrijven of een boodschap sturen aan Joe Mackart, Seaside Road. Maar haast u wat — wij wachten nooit graag.

En met die woorden ging de man heen en liet Vicky Baum alleen in het groote vertrek, die op een stoel neerviel en ontdaan mompelde:

— Er schijnen nog andere menschen in het hotel te zijn dan die ik beschreef — maar gelukkig alleen in Amerika!

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

OOK RAFFLES HELPT.

Nog in den loop van denzelfden middag verliet een groote troep figuranten het terrein van Paramount, na gedanen arbeid, met afgunstige blikken nagekeken door de honderden, die dienzelfden dag voor de hekken hadden moeten blijven staan, die het heiligdom aan alle kanten omgaven.

Onder die figuranten bevond zich een man, die bijna een half hoofd boven de anderen uitsta, zwaar geschouderd en met een borst als een aambeeld.

Hij was zeer eenvoudig gekleed, maar maakte in het geheel niet den indruk dier hongerigen, die dag in dag uit voor de filmgebouwen staan te wachten op werk.

Zijn gelaat was lichtgebruind als van iemand die het grootste deel van zijn leven in de buitenlucht doorbrengt, en zooals hij daar voortstapte op zijn lange, rechte beenen, was hij een toonbeeld van kracht en gezondheid.

Zonder zich met de anderen te bemoeien ging hij door het hooge hek, kwam op het reusachtige voorplein, en vond na eenig wachten een tram, die hem naar Los Angeles bracht.

Hij reed bijna de geheele stad door, langs de geweldige, indrukwekkende wolken krabbers, de op monsterachtige, vierkante torens gelijkende hotels, de dure huizen, op witte paleizen gelijkend, der groote filmmagnaten.

Hij stapte pas uit de tram toen hij niet verder kon rijden, en ging te voet verder, langs een bijna nieuwen weg, die zeewaarts voerde.

In de richting van de prachtige baai, breidt de stad zich voornamelijk uit, en de rijken hebben daar hunne landhuizen neergezet, maar men vindt er ook tal van eenvormige bungalows, vrij eenvoudig, maar volmaakt beantwoordend aan het doel, die per week en per maand verhuurd worden.

Het was naar een van deze landhuizen dat onze zwaargebouwde vriend zijn schreden richtte.

Het was een van de nieuwste, en geheel afgezonderd gelegen, aan een zijweg, die nog maar juist even met een auto te berijden viel

— als het tenminste een sterke wagen met voortreffelijke veeren was.

Men was hier nauwelijks een kwartier gaans van de kust, die hier een diepe insnijding had, en voor de ramen van de eerste en de eenige verdieping staande, kon men de zee zien.

Hier genoot men een heerlijk uitzicht over den grooten Oceaan. Ter linkerzijde ontwaarde het oog ook zonder kijker de huizen van San Pedro en Long Beach, de beroemde badplaatsen.

De reus duwde de met vliegengaas bespannen voorste deur open, die in geen enkel huis in die omstreken ontbreekt, kwam in de kleine voorhal nog riekend naar versche verf en talk, opende nogmaals een deur, en zeide tot den man die daar voor een eenvoudige schrijftafel gezeten was :

— Present, Mylord !

De man achter de tafel hief het hoofd op, vestigde zijn groote, grijze, doordringende oogen een oogenblik op den binnentredende en zeide toen :

— Deze dag is niet zoo zonder eenig voorval voorbijgegaan, als de vorige, Henderson !

De reus trok een verbluft gezicht en vroeg :

— Neemt u mij niet kwalijk, Mylord, maar hoe kunt u dat weten ?

— Dat is aan de uitdrukking van je gezicht, en aan de klank van je stem te hooren, Henderson ! zeide de ander glimlachend. Gelukkig heb jij nog al niet geleerd een masker voor te doen. Wil ik jou een ander gezicht geven, dan moet ik je ook zorgvuldig beschilderen. Nu, wat is er gebeurd ?

— Ik weet eigenlijk niet eens of het wel de moeite waard is om over te vertellen, Mylord !

John Raffles, de Groote Avonturier, nam zijn trouwe chauffeur nog eens aandachtig op en zeide langzaam :

— Het is van belang, Henderson ! Vertel het dus maar !

— Dan zal ik kort zijn om u te dienen. U weet natuurlijk dat die Duitsche schrijfster — Vicky Baum is haar naam, die die mooie boeken gemaakt heeft — hier in Los Angeles woont.

— Haar naam is Baum, Henderson! verbeterde Raffles glimlachend, en ik weet dat zij dezer dagen haar intrek heeft genomen in het Roosevelt Hotel.

— Nu, vandaag, in de pauze van een repetitie en toen ik een beetje liep te spionneeren overal, vertelde zij lachend aan een man met een vierkant hoofd, wijduitstaande ooren en een kokker van een neus....

— Von Stroheim! lichtte Raffles hem onmiddellijk in. De befaamde, Deutsche regisseur.

— Een Duitscher? Hij sprak anders Engelsch

— Dat doen bijna alle filmmenschen hier. Zij spreken de taal waarvan het gebruik het meeste voordeel oplevert. Nu, wat vertelde Mevrouw Vicky Baum aan von Stroheim, dien jij daar zoo wreedaardig, maar raak, beschreven hebt?

— Ze had bezoek gehad van een man, toen ze nog nauwelijks een half uur in haar hotel was, en hij had haar bescherming aangeboden tegen een hoog bedrag. Maar als ze die bescherming niet wilde betalen, dan zou ze nog wel nader van hem hooren en dan kon hij niet instaan voor haar veiligheid!

— En je zegt dat ze dat lachende vertelde? vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd.

— Als ik het zeggen mag — op de manier van een boer die kiespijn heeft!

— Dat is dan ook een zeer ernstige zaak, Henderson, en allesbehalve lachwekkend, en het is goed dat je het mij verteld hebt. Maar de onbeschaamdheid van de bandieten hier, gaat toch werkelijk nog heel wat verder dan wij Europeanen ons zelfs in onze stoutste droomen durven voorstellen! Werd er een naam genoemd?

— Ja, Joe Mackart, dat moet de naam geweest zijn van dien kerel!

Raffles dacht een oogenblik ingespannen na, en merkte toen op:

— Ik geloof dat ik zijn identiteit wel te boek kan stellen, voor een 35 jaar, — achtereenvolgens bankbeambte, boekmaker, treinconductor, hofmeester op een schip en dranksmokkelaar. Het is vreemd dat men daar meestal mee eindigt en maar heel zelden begint. Dus nu heeft ook hij de huig naar de wind gehangen, nu het smokkelen niet zooveel meer oplevert en het watgelijke beroep van afperser gekozen. Nu, wij zullen er een stokje voor steken. Je komt juist op tijd, Brand!

Deze woorden golden een nog jonge man met blauwe oogen en blond haar, niet groot, maar krachtig en lenig gebouwd, die waarschijnlijk van een wandelrit zoeven was thuisgekomen, want hij droeg breeches en sporen, en had zijn

karwats en geruit vilthoedje nog in de hand.

En Raffles deelde in enkele woorden op zijn heldere, alle franje vermijdende betoogtrant, aan zijn vriend Brand mede, wat er geschied was.

Brand luisterde met een tamelijk duister gelaat toe, en zeide, toen Raffles zweeg:

— Dat wi zeker zeggen dat we hier voorloopig n et weggaan?

— Daar kun je met stelligheid op rekenen! Zeker ga ik niet weg, voor ik hier een duchtige opruiming heb helpen houden onder het ontuig, dat hier een geheele maatschappij vergiftigt, en arme, ongeruste moeders dwingt, detectives aan te stellen om hun kleintjes te bewaken, die de beroemde filmsterren noodzaakt, hun huis in een tort te veranderen, en des avonds liever niet alleen op straat te gaan. Voorloopig heb ik er nog niet genoeg van en in den grond van je hart jij evenmin!

— Maar we hebben ons leven al eenige malen in de waagschaal gesteld!

— Wat zou dat? Wij hebben het gedaan voor een goede zaak! Ten overvloede — het heeft ons toch ook geen windeieren gelegd! Je zult toch zeker niet willen zeggen dat je er berouw van hebt Loretta Young te hebben bijgestaan en haar uit de klauwen te hebben gered van de bandieten?

— Neen, daarvan heb ik geen berouw, maar daartoe had het niet speciaal een beroemde filmster behoeven te zijn! Maar men kan alles overdrijven. Dat avontuurtje had ons bijna ons hachje gekost.

— Je weet wat een hekel ik heb aan het woordje „bijna” Brand. Het baart altijd onvruchtbare klachten, die dus doelloos zijn. Wij zijn hier nu een paar weken, ons doel was, mee te helpen om den Auchias-stal te reinigen — en mij dunkt dat wij daarin niet al te slecht geslaagd zijn. Wij kennen reeds eenige geheimen van de schurken, wij hebben hier in dit eenvoudige huis, waar wij als toeristen leven, reeds een heel arsenaal van vermommingen, de plek is niet ongunstig gelegen, en wij gevoelen allen lust om voort te gaan op dezen weg.

— Gevoel jij er zoo bijzonder veel lust toe, James? zoo wendde Brand zich tot den reus, die bij de deur was blijven staan.

— Het heerlijkste werk wat er bestaat, Mijnheer Brand, antwoordde Henderson met een wreeden klank.

— Je ziet dat ik niet alleen sta in mijn meening, Brand. Henderson, over een kwartier de auto! Ik ga naar Vicky Baum.

— Om wat te doen?

— Om haar onze hulp aan te bieden!

En met deze woorden stond Raffles op en was het vertrek al uit, voor Brand nog iets had kunnen zeggen.

Toen hij een kwartier later weer uit zijn slaapkamer terugkwam, zou zelfs Brand moeite hebben gehad, in dezen deftigen ouden heer, die eruit zag als een voormalig senator, den stoutmoedigen avonturier herkennen, die bij wijze van sport met zijn vliegtuig over den Oceaan was komen vliegen, en dat louter op een krantenbericht van nog een dertig regels, dat betrekking had op de brutale ontvoeringen in deze gezegende streek van Californië, een aardsch paradijs, ongeëvenaard, en waar men louter goede, edelmoedige menschen zou hebben verwacht!

Toen Raffles naar buiten trad stond de auto al klaar. Brand, die zich verkleed had stond bij het lage hek.

— Neem je me niet mee, Edward? vroeg hij op zachten, verwijtenden toon.

— Ik ben blij, dat je dat vraagt Brand. Maar werkelijk, mijn waarde, ik heb je bij dit bezoek niet noodig. Binnen drie kwartier zal ik gemakkelijk terug zijn.

En daar hobbelde reeds de auto over de diepe wielsporen in den nog ongeplaveiden zijweg, bereikte den hoofdweg, kreeg vaart, en was even later uit het oog verdwenen.

Raffles bereikte vrij spoedig Los Angeles, een stad die op een wonderbaarlijke wijze als het ware uit den grond is geschoten, en die dertig jaren geleden slechts bestond in den vorm van een armzalig visschersplaatsje, en vond al heel gemakkelijk het Roosevelt Hotel, waarvan de naam met reusachtige letters boven op het platte dak stond.

Hij parkeerde zijn wagen op de daartoe aangewezen parkeerplaats, ging het hotel binnen, en vroeg naar de bekende schrijfster.

Hij kreeg ten antwoord dat Mrs. Vicky Baum er wel was, maar niet gestoord wilde worden. Zij schreef.

Raffles hield aan, en zeide dat hij voor een zeer gewichtige zaak kwam. Het baatte hem niet — hij kreeg hetzelfde antwoord.

Toen ging hij de conversatiezaal binnen, nam een vel schrijfpapier van het hotel, en schreef daarop met een hand, die door langdurige oefening een geheel ander karakter had verkregen dan zijn eigen handschrift.

„Ik raad u in uw eigen belang aan, Mrs. Vicky Baum, mij tien minuten te woord te staan. Gij hebt het aanbod van Mackart afgeslagen en u daardoor zeer machtige vijanden

gemaakt. Ik echter wil en kan u helpen. J. R.”

Hij vouwde dezen brief dicht, vouwde hem in de enveloppe, sloot ze met groote zorgvuldigheid, adresseerde ze, wenkte een knoopenjongen bij zich, en stuurde dien met den brief weg.

Vijf minuten later was de jongen terug, met zijn eigen opengescheurde enveloppe, waarop de bekende schrijfster met haar groote, regelmatige mannenhand geschreven had:

„Als u mij niet onmiddellijk met rust laat, zal ik verzoeken, den hoteldetective op u af te sturen.”

Raffles glimlachte maar eens, stak de enveloppe bij zich, om ze bij zijn verzameling te loen, stapte kalm op de lift toe, drukte den negerjongen die de lift bediende een geldstukje in de hand en vroeg onder het naar boven gaan, naar de kamer van Mrs. Vicky Baum.

En het nikkertje, van niets wetend, noemde hem het nummer en de etage onmiddellijk.

— Slaapkamer met badkamer en salon. Men behoeft niet te vragen of onze schrijfster succes heeft, mompelde Raffles voor zich heen. Laat eens zien — dit moet haar deur zijn.

Hij klopte aan, en een ongeduldige stem daarbinnen, zei:

— Ik wil niet gestoord worden! Wil men mij dan bepaald dwingen om een ander hotel op te zoeken?

— Ik ben de hoteldetective, Mrs. Baum!

Er werd een stoei verschoven, het geluid van teruggeschoven grendels, de deur ging open en Vicky Baum vertoonde zich als een toornige godin, die door een nietige aardwurm in haar overpeinzingen gestoord werd. Maar haar oogen schoten vlammen, toen zij zag dat het de detective niet eens was.

Voor zij echter de deur had kunnen dichtwerpen, was Raffles a. binnen, die zeer bedaard zeide:

— Merkwaardig hoe die eenvoudige true steeds opgaat! Niet ten onrechte zeide de wijsgeer: „Eenvoud is het kenmerk van het ware!” Ja, zoo had ik mij u zoo ongeveer voorgesteld. Zonder bepaald schoon te zijn is het gelaat in de hoogste mate belangwekkend! Ik merk dat u heel weinig kunstmiddelen gebruikt — en toch — welk een glans in die oogen, en welk een fraai besneden mond! Is u er boos om, dat ik dit alles zeg?

— Al zou ik nog zoo boos zijn, ik zou het niet kunnen zeggen, Mijnheer. U ziet mij met stomheid geslagen over zooveel brutaliteit!

— Des te beter! Bij een vrouw komt zoiets weinig voor, en ik haast mij er misbruik van te

maken! Kunt u met vuurwapens omgaan?
— Neen, en daar heb ik nu berouw van! zeide Vicky Baum haatdragend. Ik hoef u natuurlijk niet te vragen of u de man is, die het briefje schreef?

— Ik bewonder uw doorzicht. Ja, ik ben dien man. U wilde mij niet ontvangen en moest ik daarom dit middel wel toepassen.

— Waarom? Waarom is u niet eenvoudig heengegaan?

— Omdat ik dan mijn doel zou hebben misgelopen — uw waarschuwing tegen uw vijanden!

— Ik kan mijzelf heel goed beschermen, mijnheer!

— Die overtuiging zou u helpen in Berlijn misschien — ofschoon het daar op dit oogenblik ook al niet een tuin van Eden is, maar hier gaat ze niet op, gelooft u mij!

— En de politie dan? Waarvoor dient die hier dan?

Raffles keek Vicky een oogenblik bestraffend aan, en antwoordde toen hoofdschuddend:

— U is hiergekomen om een boek over Amerika te schrijven, en u vraagt waartoe de politie hier dient? Wel, zij dient om proces verbaal tegen u op te maken, als u te hard rijdt of links houdt en dat is ongeveer alles. U haalt spottend en minachtend uw schouders op, omdat u denkt dat ik overdrijft. Wacht maar!

— Mijnheer, wat ik u bidden mag — laten wij kort zijn! U komt mij hier een hulp aanbieden, die ik volstrekt niet noodig denk te hebben en natuurlijk niet gratis!

— U vergist zich, Mrs. Baum, hoe zonderling dit ook mag klinken. Ziet u, ik heb een soort tarief! Het is een feit, dat ik mijn diensten, ook de ongevraagde wel eens verkoop. Maar artsen behandel ik gratis, juist als sommige tandartsen. Ik weet niet waaraan het ligt, ik weet ook niet of het U aangenaam is of ik u dat zeg, maar u is mij sympathiek.

— Zeer vereerd, mijnheer! Dus u wilt mij gratis helpen tegen — ja, tegen wat eigenlijk?

— Tegen een paar revolverkogels bijvoorbeeld!

— Meent u dat nou in vollen ernst?

— In vollen ernst, Mrs. Baum! Het is wel duidelijk te zien, dat u een nieuweling is! En u heeft zeker ook altijd gedacht dat de kranten om stof veriegen sterk overdreven! Ik ontken niet dat ze dat dikwijls doen — maar hoofdzakelijk op politiek gebied. Wat de bandieten hier niet durven, daarvan kunt u zich eenvoudig geen voorstelling maken! Moet ik u dan nog wijzen op het voorbeeld van dien on-

gelukkigen Lindberg? Is het u dan onbekend dat een millionair van naam nog pas onlangs hondervijftig duizend dollar heeft moeten betalen voor het behoud van zijn leven? Niets is hier onmogelijk of ondekbaar, onthoudt dat!

Voor het eerst verbleekte de bekende schrijfster een weinig en haar levendige, blauwgrijze oogen kregen een angstige uitdrukking.

Na eenige oogenblikken vroeg zij:

— Wie en wat is u, mijnheer?

— Ik ben de man die Clara Bow en Loretta Young uit de handen der bandieten gered heeft.

Van bleek werd Vicky Baum vuurrood en zij stamelde:

— John Raffles? Maar — dat is waanzin! Een verdichtsel — een romanfiguur! U wilt mij toch niet wijsmaken dat hij toch in werkelijkheid bestaat?

— Hij zit voor u, Mrs. Baum, in vleesch en bloed. En hoezeer hij bestaat kunt u onderzoeken in de archieven der Londensche politie! U ziet mij nu reeds met heel andere oogen aan. Mijn ijdelheid is gestreeld, want ik bemerk dat ik uw belangstelling heb weten te wekken. U denkt dat ik een kostelijke figuur voor een boek van u zou zijn — maar zoover zijn we nog lang niet Mrs. Baum. Wel echter...

Raffles viel zichzelf plotseling in de rede.

Met een katachtige snelheid, die voor een ouden heer van zijn uiterlijk verrassend genoeg was, veerde hij van zijn stoel op, was in twee sprongen bij de deur en rukte ze open.

Hij keek links en rechts de gang in, deed een paar stappen naar buiten, kwam langzaam terug en zeide zacht, nog op den drempe staande:

— Doet u die tusschendeur eens open en kijk goed of er iemand in uw slaapkamer was. U is toch niet bang?

Vicky Baum was wel degelijk een beetje bang, maar ze zou het voor geen geld hebben willen toonen.

Ook zij liep dus op haar teenen naar de tusschendeur en opende ze vlug.

De slaapkamer was zeer overzichtelijk, het bed bevond zich laag bij den grond, zoodat zelfs de magerste man er geen plaats onder had kunnen vinden, en er was wel een ijzeren balkon, maar de gordijnen waren allen ver teruggeschoven.

Raffles had den blik weer in de gang gericht, maar toen hij zag dat de schrijfster langzaam en ontkennend het hoofd schudde, kwam hij weer binnen, sloot de deur, ging zelf naar de tusschendeur toe, liep haar voorbij, en ging de deur naar de badkamer openen.

En dat alles zoo zacht en vlug, dat Vicky

Baum alle reden had, overtuigd te zijn, dat die man zoeven de waarheid had gezegd, dat hij werkelijk de befaamde Raffles was.

De badkamer was vrij groot, maar geen muis had er zich ongezien kunnen verbergen, Raffles kwam terug, en zijn scherpe oogen, eensklaps donker en hard geworden, gingen overal rond, tot zijn tenslotte gevestigd bleven op het balkonraam van den kleinen salon, en ging er op toe, betastte achtereen de lichtkleurige gordijnen,

hief een voorwerp aan een koord op, en vroeg lakoniek :

— Weet u wat dat is ?

— Ja zeker — het gordijnkoord met den houten knop !

— Daarop lijkt het ook sprekend — maar het is een microfoon ! Het is jammer, Mrs. Baum maar een zeer groot gedeelte van ons gesprek is afgeluisterd.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

MOOIE ANDRÉE.

Waarschijnlijk voor het eerst van haar leven was Vicky Baum werkelijk bevreesd.

De slanke, blanke hand trilde, waarmede zij het koord betastte.

Het leek inderdaad zeer nauwkeurig op een heel gewoon gordijnkoord, en de knop leek op een van die geelhouten knoppen, zooals ze ook in de duurste hotels daar in het Westen van Amerika bij honderdduizenden gebruikt worden.

Maar deze knop was hol — en heel duidelijk kon men den microfoon daarbinnen voelen en zien.

De jonge vrouw staarde Raffles met groote verschrikte oogen aan, en stamelde :

— Wat — wat beteekent het ?

— Wel, het is nogal eenvoudig ! De kerels hebben hier natuurlijk een handlanger in het hotel, zooals ze in alle hotels, groot en klein, hun mannetjes hebben — en wijfjes ! U zegt — dat moest voorkomen worden, maar men kan het nu eenmaal niet voorkomen, en het is een feit, dat er onder ieder hotelpersoneel van twee tot vijf procent spionnen zijn.

— Maar dat is verschrikkelijk wat u mij daar vertelt ! riep de schrijfster uit, terwijl zij de handen ineensloeg.

— Het is zeker niet aangenaam om zoiets te hooren, mevrouw, maar — het is nu eenmaal de waarheid. Overigens — u behoeft mij immers niet te gelooven, en slechts naar dit eenvoudige machinetje te kijken ! U ziet dat dit koord door een kleine opening daarboven bij de zoldering gaat. Men moet aan de leidingsdraad hebben getrokken, aan den anderen kant van dezen muur, en wat ik hoorde was het tikken van deze microfoon tegen den met beton bestreken tusschenmuur. Verloorloof mij een oogenblikje !

Raffles was in een wip de deur uit, en een paar stappen brachten hem voor de deur van de aangrenzende logeerkamer. Zooals hij wel dacht, was zij gesloten, maar Raffles had zich nog nimmer laten weerhouden door een gewoon kamerslot, en in een paar tellen had zijn looper de deur geopend.

Voor alle zekerheid had hij zijn revolver ter hand genomen, maar die behoefde geen dienst te doen, want de kamer was leeg.

In den hoek bij het raam, het dichtst bij de kamer van Vicky Baum, bevond zich een kleine opening, en daardoorheen stak het uiteinde van de leidingsdraad. Zij bewoog zelfs nog ! Men had er het ontvangtoestelletje echter van losgemaakt.

— Nu, daarvan kunnen wij nog plezier beleven, bromde Raffles voor zich heen. De man of de vrouw die hier luisterde, moest natuurlijk de beschikking hebben of over een sleutel, of over een paspartout, zooals bijvoorbeeld de gerant er een bezit om in geval van nood iedere deur in dit hotel te kunnen openen. Wij zijn gewaarschuwd — maar tot een zeer hoogen prijs, moet ik vreezen. Want ik ben ongemerkt in dit hotel gekomen, maar het mag de vraag heeten of ik er ook ongemerkt weer uitkom.

Hij keek even naar den grond, in de hoop, daar iets te zullen vinden maar daar kon hij niets bijzonders ontdekken.

Maar in het kristallen aschbakje, dat in geen enkele Amerikaansche logeerkamer zal mankeeren, lag iets dat onmiddellijk zijn volle aandacht had. Het was een nog smeulend eindje sigaret !

Raffles hield het bakje met het peukje er in onder zijn neus, snoof de geur van de rook op, herhaalde dit met nog meer aandacht, doofde toen het eindje sigaret, en bergde het zorgvuldig in een afzonderlijk vakje van zijn etui met fijne werktuigen.

De luisteraar moest die sigaret gerookt hebben, want deze kamer was niet verhuurd. Niet alleen had Raffles dat onderzocht, maar bovendien vertoonde het vertrek dat eigenaardige, karakter van iedere hotelkamer, die tijdelijk buiten gebruik is gesteld.

De spion had dus op zijn dooden gemak kunnen gaan luisteren in de wetenschap, dat hij niet zou worden gestoord, en het was alleen een toeval geweest, dat hem wat onverschillig met de leidingsdraad had doen omgaan, zoodat de microfoon tegen den muur getikt was — en dan nog zou alleen het wantrouwende, scherpe oor van Raffles dat hebben opgemerkt.

Raffles verliet het vertrek, na zich deugdelijk te hebben overtuigd, dat niemand hem zag, en

trad weer binnen bij de schrijfster, die daar nog altijd met groote, ongeruste oogen op dezelfde plaats neerzat.

— Er is iemand geweest ! zeide hij lakoniëk. En natuurlijk iemand van het personeel. Dit hotel heeft 460 bedienden, en het lijkt dus op het eerste gezicht onmogelijk, de spion daaruit te halen. Wij zullen echter ons best doen. Begint u thans ook in te zien, Madame, dat ik gelijk had toen ik u waarschuwde ? De bandieten hebben in u een willig slachtoffer meenen te zien, rijk, zonder bescherming, een vrouw, een vreemdelinge nog wel, die men gemakkelijk schrik kon aanjagen.

— Misschien hadden zij daar wel gelijk in ! mompelde Vicky Baum thans. Aanvankelijk dacht ik, dat een weigering van mij voldoende zou zijn. En dan was daar nog altijd de politie, zoo meende ik. Men mag van Duitschland zegge wat men wil — de politie is er tenminste nog altijd betrouwbaar.

— Helaas — dat kan men van deze niet zeggen ! zeide Raffles. Het zou onrechtvaardig zijn, allen over een kam te scheren, maar het staat als een paal boven water dat een vrij groot percentage van de politie, zoowel hoog als laag, zich laat omkopen met bedragen die varieeren van een dollar tot honderdduizenden ! Het is veel erger dan in het oude Rusland van den Tsaren. En nu herhaal ik mijn vraag Mevrouw. Wilt ge mij toestaan om u te helpen ? En dat zonder eenige kosten uwerzijds. Ik zeg u nogmaals dat het van mijn kant ditmaal in hoofdzaak sport is. En bovendien ben ik van plan, de schurken waar ik maar kan te plunderen !

De schrijfster vestigde haar groote, mooie oogen een tijdlang zwijgend en onderzoekend tot Raffles en zei toen onzeker :

— Weet u dat het een heele onderneming is, om een soort compagnonschap te sluiten met — met iemand die uw naam draagt ?

— Voor een schrijfster mag niets ondoenlijk zijn, Madame. Zegt u mij eens, gelooft u dat ik een schurk ben ?

— Dat zij verre van mij, riep Vicky Baum dadelijk op levendigen toon uit. Ik heb u voor een fictie gehouden — nooit voor een schelm. Integendeel, men heeft mij vaak staaltjes verteld van uw edelmoedigheid en dapperheid, die mij deden denken : „het moest eens waar zijn dat zulk een man in werkelijkheid bestond !”

— En nu hij dus bestaat ? vroeg Raffles glimlachend.

— Nu — nu, wel, ziedaar mijn handen ! Nog nooit heb ik zoiets romantisch beleefd, en — dit is de waarheid — ik ben oprecht verheugd

dat ik kennis met u heb mogen maken.

— Mag ik hieruit afleiden, Madame, dat mijn hulp u welkom is ?

— Ik verkeer dus in gevaar meent gij ?

— In groot gevaar Mevrouw. Twijfel daaraan toch geen oogenblik. Gij kent de toestanden hier niet. Nog rooteren en rijkeren dan hij, hebben met het duurste dat de mensch bezit, moeten betalen voor hun weigering, de ongevraagde hulp van die schurken te aanvaarden !

— Maar — als ik nu eens betaalde ?

— Dat kunt gij natuurlijk doen, en zult daar dan een zekere mate van veiligheid door genieten — totdat de woordvoerder van een concurreerende bende bij u komt, en u precies hetzelfde aanbiedt. Intusschen nu wij dan een soort van overeenkomst getroffen hebben, zou ik u willen aanraden, u voorloopig te houden, alsof gij wel ooren hebt naar het voorstel. De spion heeft u in ieder geval mijn hulp niet hooren aannemen, en verkeert dus in het onzekere aangaande uw voornemens.

— Maar hij zal aandringen op betaling, die kerel !

— Betaal hem dan ook maar slechts op de wijze en op het tijdstip, dat ik U nauwkeurig, zal voorschrijven ! Ik zie aan uw gezicht, dat gij mijn hulp op die wijze nogal duur vindt. Maar stel u gerust — gij krijgt die betaalde som tot de laatste dollarcent terug, ook als ik niet zou slagen, want ik ben het die u dan tot die gevaarlijke speculatie verleid heb.

— De kerel zei dat ik, als ik zijn voorstel aanvaardde, een boodschap moest sturen naar zijn huis in Seaside Road.

— Dat zult gij dan ook doen — maar gij moet mij toestaan, die boodschap voor u op te stellen.

— Wij praten daar nu weer over — en weet gij zeker, dat men ons nu niet kan beluisteren ?

— Volkomen zeker ! antwoordde Raffles glimlachend, de leidingdraad toonend, die hij uit de opening had getrokken.

— Tenslotte — volgens u zou het niets baten dien Mackart aan te klagen wegens afpersing ?

— Minder dan niets ! Hebt gij soms enig bewijs ? Was er iemand bij uw gesprek tegenwoordig ? Hebt gij een regel schrift van hem ? Neen, nietwaar ! O, ze zijn slimmer dan gij denkt en geven zich niet zoo gemakkelijk bloot ! Zij zorgen er wel voor dat hun slachtoffers geen houvast krijgen ! Hij zal eenvoudig het heele gesprek ontkennen. En zelfs al deed hij het niet — hij heeft u immers zijn hulp aangeboden ?

— Tegen betaling !

— Dat mag zoo zijn — maar dat verandert in dezen de zaak niet.

— Zal ik het berichtje nu aanstonds schrijven volgens uw aanwijzing?

— Dat in geen geval! Vergeet niet dat men ons beluisterd heeft. Kwam dat briefje nu zoo dadelijk na ons gesprek, dan zou Mackart immers aanstonds begrijpen, dat wij hem in hinderlaag willen leggen! Neen, daarmee moeten wij op zijn minst nog een vollen dag wachten. Dan heeft het althans den schijn of gij u bedacht hebt, en mijn hulp niet wenscht.

— Zouden zij gemerkt hebben, dat hun spionage ontdekt is?

— Ik hoop van niet, zeide Raffles op ernstigen toon. Ik vrees echter van wel. En in elk geval — dat er een man van mijn uiterlijk is binnengegaan bij u, dat weten zij!

— Gij zijt dus nu — vermoemd? vroeg Vicky Baum, hem met de grootste belangstelling monsterend.

— In werkelijkheid zie ik er heel anders uit! antwoordde Raffles. Ik zal natuurlijk nog vaker met u in aanraking komen — onder andere gedaanten, en omdat ge mij dan zeer waarschijnlijk niet herkennen zult moeten wij een soort „shiboletth” bedenken.

Raffles had in zijn zak getast, en haalde er een ivoren fiche uit, die hij met het grootste gemak tusschen duim en vinger in tweeën brak, volgens een fijne, gekartelde lijn. Hij gaf haar de eene helft van het plaatje met de woorden:

— Dit is wel afdoende. De mogelijkheid dat een ander beenen plaatje juist op dezelfde wijze zou doorbreken, kan gerust veronachtzaamd worden! Zorg dat gij het steeds bij u hebt. En nu neem ik voorloopig afscheid van u. Gij hebt immers een telefoon hier?

— Die heb ik — maar kan men ons daarbij niet beluisteren?

— Dat kan men zeker! Daar heb ik echter op gerekend. Hier is een uiterst eenvoudig geheimschrift met behulp van cijfers, dat gij kunt toepassen, als gij mij iets te zeggen hebt, en naast u kunt neerleggen als ik met u spreek. Hoe eenvoudig ook voor iemand die den sleutel niet bezit, is het niet te ontcijferen en zeker niet als het zoo vlug moet gaan als het volgen van een telefoongesprek.

Vicky Baum stond sedert eenige oogenblikken en Raffles dacht dat zij bijna even groot was als hijzelf.

Haar lippen beefden heel even toen zij Raffles de hand toestak en sprak:

— Ik kan het niet helpen — ik moet u een

hand geven! Dat ge mij zoo tegemoettreedt, mij, een vreemde!

— Een schrijfster van uw kaliber, mevrouw, is voor niemand een vreemde! zeide Raffles, even de fijne blanke vingers drukkend. Wacht op mijn berichten. Zeg tegen niemand iets van ons gesprek, vertrouw op mij. Ik moet nu allereerst trachten het hotel te verlaten, zonder dat men mij kan volgen. Ik moet mijn woonplaats in deze stad zoo lang mogelijk geheim trachten te houden.

— Mag ik die ook niet weten? vroeg Vicky Baum, met even iets van behaagzucht in haar heldere oogen en haar stem.

— Het zou ons beiden maar in gevaar brengen, Madame. Het is beter dat gij het adres niet kent. Maar mocht ge mij plotseling voor het een of andere noodig hebben en toch afkeerig zijn de politie te hulp te roepen, dan is dit mijn telefoonnummer. Gij zult het natuurlijk vruchteloos in de gids vinden — het is een van de talloze telefoonnummers van Paramount. Degeen die het bericht opvangt is volmaakt betrouwbaar. En des te betrouwbaarder omdat hij toch niet weet waarover het zal gaan, als gij u bedient van het cijfer. Tenslotte — mocht Mackart in den loop van den dag nogmaals komen vragen, of een boodschap zenden — houdt u dan, alsof gij nog aarzelt, maar wel zult toegeven op den duur! Wij zullen hem er in laten loopen, dat beloof ik u!

Raffles boog juist zooals een deftig heer van zekeren leeftijd voor een mooie vrouw behoort te buigen, en daarop verliet hij het vertrek, en liet de schrijfster achter in een toestand, zooals zij hem nog niet zelf gekend had, — en nog nauwelijks in een van haar boeken had beschreven.

Raffles echter liep haastig, en zonder eenig gerucht te maken door de breede hotelgang, tot hij een liftkooi zag.

De lift kwam juist naar boven. Zij stopte, de deur ging open en een paar hotelgasten traden naar buiten.

Raffles wachtte totdat de lift haar tocht naar boven had voltooid, en doodde den tijd met te kijken naar het komen en gaan van het goed afgerichte, zwijgende en vlugge personeel.

Onder al die elegante kamerkatjes, onder die kelners met hun gladde gezichten en hun gladde manieren moest een man of een vrouw zijn, die tevens een spion was! Dat een gast het gesprek gedeeltelijk zou hebben afgeluisterd was onaannemelijk. Die zou zich daartoe aan een veel te groot gevaar moeten blootstellen

— en bovendien was het geheele complot nauwelijks een dag oud!

Eindelijk kwam de lift weer terug, Raffles stapte er in en onmiddellijk waren al zijn zenuwen gespannen, als vioolsnaren, eenvoudig omdat zijn reukzin werd geprikkeld.

Hij rook juist dezelfde sigarettenlucht, die hij nog geen tien minuten tevoren in den neus had gekregen en goed had onthouden.

Hij was met nog twee andere personen in de lift waaronder een oude dame, die een kruk gebruikte, en de andere, een jongere heer, hoorde blijkbaar bij haar, want zij sprak op levendigen toon tot hem.

Beneden gekomen verlieten deze twee de lift, en de jongen wachtte tot ook de heer met het witte haar zou uitstappen, maar inplaats daarvan voelde hij zich een geldstukje in de hand duwen en vroeg die heer met een zachte stem:

— Is deze lift alleen bestemd voor gasten?

— Eigenlijk wel, mijnheer, antwoordde de jongen aarzelend.

— Dat woordje wil zeggen dat het personeel er ook wel eens gebruik van maakt, als er geen controleur in de buurt is, zeide Raffles glimlachend. Zoo pas heb je dus zeker clandestien een van de kellners naar boven gebracht?

De jongen kreeg een erge kleur, en Raffles voegde er aanstonds aan toe:

— Ik zie het al! Het was geen kelner maar een kamermeisje! Jij begint vroeg, jongeman! Ik taxeer je op een jaar of veertien, vijftien. Knap, het kamermeisje?

— Mijnheer, om zoo in te bijten! zeide de jongen vol geestdrift.

— Ja, jij ziet er uit alsof je blond prefereert!

— Eigenlijk is ze rossig, mijnheer! Maar daar houd ik juist van. En dan heeft ze van die groenige oogen, die door en door gaan!

— En ze heet natuurlijk Maisy of Daisy! zeide Raffles langs zijn neus weg.

— Neen, mijnheer, ze heeft een veel mooiere naam — ze heet Andrée, op zijn Fransch.

— Prachtig! Jammer dat ze zulke bruine vingertoppen heeft.

— Bruine vingertoppen? herhaalde de jongen verbluft. O, omdat ze zooveel rookt, bedoelt u? Ja, dat kan ze maar niet laten — je ziet haar altijd met een sigaret in haar mond, als er niemand kijkt. En ze zullen er haar daarom nog eens uitgooien, dat zult u zien.

— Nu, dan trouw je natuurlijk dadelijk met haar! zeide Raffles, den jongen in zijn grasgroen pakje op den schouder kloppend.

Er kwamen juist een paar gasten aanloopen,

die naar boven moesten, en Raffles stapte dus uit de lift, maar hij verliet het hotel nog niet doch stapte eenvoudig in een der andere liften die weer naar boven ging er waren er niet minder dan acht op een rijtje!

Hij had een lift getroffen die om de tiende verdieping stopte, en het toeval scheen hem bij die keuze gunstig te zijn geweest, want toen hij op de dertigste verdieping uitstapte, zag hij in een dwarsgang een kamermeisje, met een zwart japonnetje aan en een witte kraag erom, die haastig een sigaret wegmoffelde op het hooren van schreden, maar toch niet zoo vlug of er dreef een weinigje van de rook in de richting van Raffles, die nu bijna zeker was dat hij op het spoor was van het wild.

Hij nam het meisje tersluiks scherp op, en zag dat de beschrijving van haar jeugdigen aanbieder volmaakt klopte.

Ze was ongetwijfeld heel knap, ze had de melkblanke tint van alle rossige vrouwen, haar oogen hadden een zeegroene kleur, en haar roestkleurig haar was als een aureool om haar hoofd.

— En nu is het zaak te pogen hier weg te komen, zonder dat ik een paar van haar handlangers achter mijn hielen krijg! zeide Raffles, voor de vierde maal dien dag in een lift van het Roosevelt hotel stappend.

In de vestibule stond hij een oogenblik besluiteloos stil.

Door de telkens en telkens weer wentelende draaideur zag hij op het trottoir een paar mannen drentelen, wier gezicht hem alles behalve aanstond.

De groote Amerikaansche steden zijn ongetwijfeld rijk aan mannen met verdachte tronieën, maar deze schenen zeer bijzondere aandacht te wijden aan het hotel, en vooral aan de mannen die het verlieten.

En eensklaps begon Raffles voor zich heen te glimlachen en mompelde:

— Ik domkop — waarom maak ik mij bezorgd? Ik heb er immers op gerekend — en als zij op den ouden heer met het eerwaardig uiterlijk wachten, dan zullen zij geduld moeten oefenen.

Hij wierp een onderzoekenden blik om zich heen en begat zich toen in de richting der toiletten, ingericht met die overdadige weelde, die men alleen in de Amerikaansche hotels aantreft.

Hij bevond zich in een vrij groot voorvertrek, met vaste waschtafels langs de wanden, kleerschouders of rekken, fleschjes odeur, en het geluk diende hem — de conciërge was er niet,

indien hij er al ooit geweest was.

Haastig draaide hij de sleutel in het slot van de deur naar de gangen, ontdeed zich van zijn overjas, maakte er een pakje van, trok toen ook zijn colbert uit, draaide de mouwen binnenste buiten — en toen hij het weer had aangetrokken droeg hij een vrij lange chauffeursuniform van boterbruin laken, met dof koperen knopen versierd.

Uit een der jaszakken haalde hij een paar slappe beenkappen, en deed die haastig om.

Toen nam hij de voortreffelijke gemaakte pruik van wit haar van het hoofd, wreef zich de rimpels uit het gelaat, verwijderde de trekpleisters die een geheel andere uitdrukking aan zijn oogen hadden gegeven, en hem smaller hadden gemaakt, en wreef zijn gezicht met vlugge bewegingen in met kleurlooze vloeistof, die bijna dadelijk in de lucht lichtbruin kleurde.

Een uniformpet eveneens uit de jas gehaald, met haar diepe zakken, voltooide de gedaante-
verwisseling, die nauwelijks twee minuten in beslag had genomen.

Raffles trad weer naar buiten, juist toen een neger in uniform kwam aanloopen, die echter geen notitie van hem nam.

En zoo verliet Raffles het hotel, niet door de voordeur, maar door een van de deuren voor het personeel, de kruiers, de chauffeurs, de koks en alle andere bedienden.

Ook daar zag hij een paar mannen met weinig geruststellende gezichten maar die keken ternauwernood naar hem om, toen hij, zachtjes fluitend en met de handen in de zakken wegstapte.

Een half uur later zat Raffles weder in de woonkamer van zijn pas gehuurde villa, en deelde aan Brand alles nauwkeurig mede, wat hem wedervaren was en toonde hem zelfs het eindje sigaret met de woorden :

— Op het tooneel zou men de truc versleten noemen, maar in werkelijkheid bewijzen die peukjes nog wel eens hun nut. Zelfs aan dat gedoofte stukje kun je nog ruiken, dat het die sterk gesausde sigaret van Virginia tabak is, en wel van een bijzondere soort, die niet heel veel liefhebbers heeft. Ze is bovendien zeer zwaar en slechts enkele vrouwen kunnen ze verdragen.

Er gebeurde verder in den loop van den avond niets van beteekenis meer — maar om elf uur werd er een telegram bezorgd en toen Raffles het opende bleek het niets dan een reeks cijfers te bevatten, maar die cijfers moesten wel een zeer ernstige beteekenis hebben, want Raffles gooide het blauwe papier dadelijk op tafel, sprong op en zeide :

— Vicky Baum verkeert in gevaar, Brand — ik ga onmiddellijk naar haar toe !

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

DE CENTRALE VAN „MOONSHINE PALACE.”

Brand had snel een blik op het telegram geworpen en zei verschrikt :

— Bedenk wel wat je doet Edward. Het kan een valstrik zijn.

— Onmogelijk, Brand — zij kennen immers mijn adres niet !

— Maar zij kent het evenmin !

— Ik heb haar een van de nummers van Paramount opgegeven — en de eigenaar van dat nummer kan voor de doorzending hebben zorg gedragen !

— Maar het is geen eigenaar — het is het nummer van een heele afdeling, waar wel dertig beambten zitten !

— Brand, een van die beambten was immers al voldoende ! hernam Raffles glimlachend. Als het telegram daar kwam, op die afdeling, en werd opengemaakt, wist hij, alleen reeds omdat hij geen cijferschrift had, wat hij er verder mee te doen had.

— Kent hij het cijferschrift dan ook ? vroeg Brand verschrikt.

— Zie je mij voor zoo dwaas aan, omdat wereldkundig te maken ? De man behoefde immers slechts de cijfers in dezelfde volgorde door te zenden.

— Ik blijf het gevaarlijk noemen, dat die man weet dat we hier wonen !

— Waarom ? Hij kent mij als Brown — en hij heeft zeer groote verplichtingen aan mij. Van die verplichtingen, Brand, die men nooit kan vergeten. Praat er maar niet verder over — zij heeft het telegram zelf verzonden, want buiten ons is zij de eenige die de sleutel heeft. En ze verkeert in gevaar — lees trouwens zelf maar !

Brand nam het telegram van de tafel op en ontcijferde zonder veel moeite :

„De bewuste opnieuw gekomen. Heeft mij het mes op de keel gezet. Moest de toe-

zegging doen, vannacht om twaalf uur in kamer zeventien van het Hollywood Hotel te komen, met een bedrag van vijftigduizend dollar — voorloopig. Ik durf niet meer weigeren en zal er heengaan. Maar sta mij bij — desnoods met de politie.

Brand wierp het telegram weer neer en schreeuwde het bijna uit :

— Maar dat is gekkenwerk ! Waarom haalt ze jou erin ? Waarom roept ze eenvoudig niet de politie ?

— Omdat ze mij beloofd heeft, Brand, het niet te zullen doen !

— En geloof je nu werkelijk dat ze daar heen zal gaan, naar dat hotel, dat niet al te gunstig bekend staat ? Heelemaal alleen, met vijftig duizend dollar contanten bij zich ?

— Wat doet een vrouw al niet, als men haar de doodsangst op het lijf jaagt ?

— Dan haalt ze de politie er bij, zeg ik nog eens !

— Mackart kan haar wel met den dood bedreigd hebben, als ze dat deed. Maar ik zie dat het al bij half twaalf is — ik zal mij moeten reppen !

— Maar laat mij dan toch tenminste met je meegaan ?

— Neen, dat zou teveel argwaan wekken ! Maar je kunt mij wel volgen, op een behoorlijken afstand ! Als alles verkeerd gaat kunnen we er nog altijd de politie bijhalen.

Brand zuchtte diep maar hij zei niets meer.

Tien minuten later trad er een man de kamer in, waarin men met groote moeite Raffles herkende. Hij drukte Brand de hand, stapte in zijn auto en reed snel weg.

Aanvankelijk reed de auto pijlsnel, maar al vrij spoedig was het hartje van Los Angeles bereikt, en in de nog zeer drukke straten, hel

verlicht, moest Raffles de vaart noodgedwongen wel verlangsamen.

Hij kende het in het telegram genoemde hotel alleen maar van naam en van reputatie. Men zei er zeer leelijke dingen van, maar dat kon aan een vreemdelinge als Vicky Baum moeilijk bekend zijn, die nog pas een paar dagen hier vertoefde.

Het hotel was in het hartje van de zoogenaamde Italiaansche wijk gelegen, maar het eigendom van een Japanner, Okito geheeten, een verlopen voormalige filmster, die vroegere jaren millioenen had verdiend en ze op echt Amerikaansche manier in enkele jaren weer was kwijtgeraakt, totdat hij het voor weinig geld, met zijn onnoozele tachtig of negentig kamers kon overnemen.

Het huis was gelegen aan een bochtige, niet al te breede straat, vol bioscopen, danshuizen, clandestiene dansgelegenheden en gokzaken.

Verkeer was hier zoo goed als niet, tenminste niet van auto's want het plaveisel was afgrijpselijk, en iemand die een taxi kon betalen waagde zich hierop liever niet.

En toch had er in die door auto's gemedene straat een aanrijding plaats, waarvan Raffles het slachtoffer werd, juist toen hij zou remmen om voor het bewuste hotel zijn wagen tot staan te brengen.

Een chauffeur, die of gek of dronken moest zijn, maakte een zoo onhandige beweging met zijn stuur, dat een botsing onvermijdelijk werd.

Raffles haalde nog zooveel mogelijk uit, maar zijn bumper greep het voorwiel van de andere auto, er volgde een hevig gekraak, en toen zaten de twee wagens stevig in elkander verward.

Raffles, die zelf geen schram had gekregen, opende het portier en stapte naar buiten, om den onhandigen vlegel eens de waarheid te zeggen maar bij had nauwelijks een voet op de straatsteen gezet, of een hevige slag op het achterhoofd deed hem duizelen.

Voor hij nog aan verzet had kunnen denken, of zich omwenden naar zijn verraderlijke aanvaller, grepen zes, acht handen hem beet en trokken hem in een groote auto, die onmiddellijk in razende vaart wegreed.

Het geheele tooneeltje had ternauwernood een paar seconden geduurd.

Raffles verloor niet bepaald het bewustzijn, maar een soort van eigenaardige verdooving maakte het hem voorloopig onmogelijk, duidelijk te beseffen, wat er eigenlijk met hem geschiedde.

Het was hem dan ook later onmogelijk met

juistheid te zeggen hoe lang die dolle rit omstreeks geduurd had, maar het kon niet veel langer zijn geweest dan een kwartier. En al dien tijd was hij stevig vastgehouden, en eenmaal had een dreigende stem, die Raffles flauwtjes meende te herkennen, vlak bij zijn oor gesist:

— Als je een kik geeft, of een vin verroeren je er geweest! Je voelt zeker wel wat ik hier tusschen je ribben druk!

— Een ping-pong bal is het in ieder geval niet! zeide Raffles glimlachend met een zwakke stem.

En verder was er niet gesproken, totdat de auto stilstond.

Dat moest op een zeer donkere plek zijn, want zelfs Raffles kon aanvankelijk maar heel weinig onderscheiden.

Toen begon het stemmengeselschap weer, een lichtje pinkte en zwaaide in de duisternis en een schorre stem vroeg langzaam:

— Hebben jullie hem? Levend? Des te beter. Schiet maar op — er wordt op jullie gewacht!

Duizelig nog — en zich met voordacht duizeliger houdend dan hij inderdaad was — verliet Raffles den auto, nog altijd stevig vastgehouden bij zijn armen, terwijl nog steeds die veelbetekenende druk van het harde ding tusschen zijn zesde en zevende rib viel waar te nemen.

Hij zette den voet op een weeken grond, en het kwam hem voor dat hij een voor Los Angelos zeldzaam frissche lucht inademde — het was alsof die met het zout van de zee bezwangerd was!

Het was geen wonder dat men met een auto niet verder had kunnen gaan, want overal ontmoette de voet ongelijkheden, steenen, puin, dan weer zand, en dan weer de harde, ruwe rots.

Die tocht duurde wel een minuut of tien, altijd was dat dwalende lichtje er, dat een eind vooruitging, en toen hoorde Raffles het bonzen van een vuist op de deur.

Waarschijnlijk werd er een of ander wachtwoord op zachten toon gewisseld; toen knarste de deur op haar hengsels, hij werd weer voortgeduwd, de deur viel achter hem dicht, en plotseling week de duisternis voor een vrij helder licht.

Raffles keek om zich heen en zag dat hij zich in een vertrek bevond, waar geen enkele meubelstuk te zien viel en dat toch zeker geen kelder kon zijn, want hij herinnerde zich niet een trap te zijn afgegaan.

Er hielden zich een viertal mannen in dat vertrek op, waarvan er twee in onberispelijk

avondtoilet waren gestoken, terwijl de beide anderen de livrei van chauffeur droegen.

Raffles meende zich het gelaat van een der in smoking gekleede mannen te herinneren, maar waar dat geweest was, wilde hem niet te binnen schieten. Hij beschikte nog niet over al zijn denkvermogens als gevolg van den hevigen slag op zijn hoofd. Maar langzamerhand trok die nevel weg, ofschoon hij zich nog steeds bleef houden als iemand die totaal versuft is.

Dat al die lieden zijn doodsvijanden waren — hij behoefde slechts in hun vertrokken, bleeke gezichten te zien, om dat te weten.

Een van de mannen trad onmiddellijk een stap naar voren, en zeide met een scherpe, trillende stem :

— Ik ben Joe Mackart. Je zult wel van mij gehoord hebben — Raffles !

Raffles hief het hoofd op, keek den man aan, scheen diep ergens over na te denken, en zei met een haperende stem :

— Ik heb den naam wel vaker gehoord — maar waarom noemt u mij Raffles.

— Komaan, laten wij geen tijd verliezen met kinderachtigheden ! zeide Mackart norsch. Het is waar dat je ons op een slimme manier ontsnapt bent, toen we je in het hotel meenden gevangen te hebben, maar je bent nu dan toch in den val geloopt. Je zult toch zeker wel begrepen hebben dat het telegram niet van Vicky Baum afkomstig was ?

— Ik begin te gelooven dat dat telegram inderdaad vervalscht was !

— Die truc met je cijferschrift was goed verzonnen — maar als men den sleutel weet te veroveren, dan hebben die geheimschriften niet veel waarde !

Raffles voelde zich voor een kort oogenblik als het ware verstijven. De schurken hadden de jonge schrijfster dus den kostbaren sleutel weten te ontrooven. Zou dat zonder geweld zijn geschied ? Had men misschien uit wraak Vicky Baum reeds gedood ? Was dus zijn hulp vruchteloos geweest en was hij niet meer in staat, een vrouw te helpen, zooals hij beloofd had, had hij zijn woord gebroken ?

Mackart scheen te raden wat er in Raffles omging en zeide met een spottenden lach :

— Ze leeft nog — als je daarover soms nadenkt ! Maar ze zal moeten dokken om weer levend onder de menschen terug te gaan. Ze heeft mijn aanbod afgeslagen, om haar tegen een behoorlijk bedrag te beveiligen tegen de „Ratten” en nu moet zij de gevolgen maar dragen ! En jij zelf, Raffles — geloof je dat je iets waard bent voor je vrienden ?

— Ik vlei mij, dat ze er heel wat voor over zouden hebben, mij veilig weer bij zich te zien ! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Daar zullen wij dan de proef van nemen. Geef je toe, dat we je even goed dadelijk hadden kunnen doodslaan ?

— Staat u daar op ? Nu, dan geef ik het toe ! De slag was intusschen hard genoeg, dat verzeker ik je, Mackart ! De man die mij dien tik gaf, heeft de grens wel erg scherp getrokken ! Nog een weinig harder, en ik zou nooit meer over losprijzen behoeven te onderhandelen. Hoeveel vraag je voor mij ? Ik ben ijdel genoeg om mijzelf tot een waarde van een half miljoen dollar te prijzen.

Mackart kneep zijn oogen half dicht en keek Raffles wantrouwend aan.

Hij was te goed bekend in de onderwereld van New York, om vandaar niet reeds lang geleden berichten te hebben ontvangen, omtrent de ware slachting welk de Grootte Avonturier in die stad onder de bandieten had aangericht, hetzij met behulp van de politie, hetzij voor eigen rekening ! Hij wist dus ook wel dat Raffles over zeer veel geld de beschikking had, evenals het hem bekend was, dat Raffles zich menigmaal liet helpen door vrienden, al even geheimzinnig als hijzelf, en van wier uiterlijk slechts een heel vaag signalement bekend was.

Men wist dat een hunner groot was en zeer sterk en dat was alles.

De som echter die hij daar noemde was geweldig hoog en Mackart vroeg zich af, hoe zelfs een man als Raffles, dien toch pas kort geleden nog in Londen vertoefde, reeds nu over zulk een bedrag kon beschikken, en dat in een tijd nu talloze banken over den kop gingen of hun betalingen staakten.

Hij kwam nog een stap naderbij, plaatste de beide handen in de zijden, en zei, met zijn gelaat vlak bij dat van Raffles :

— Je moet eens goed luisteren ! Weet je waar je hier bent ?

— Misschien vergis ik mij, maar ik geloof bijna dat men mij gebracht heeft in de Kidnapperscentrale, die zich bevindt onder het huis van Hank Moore, het befaamde „Moonshine Palace”.

— Daaruit blijkt al dat ik me niet vergist heb, toen ik je naam noemde ! Je bent hier al eens binnengedrongen — langs een weg, dien de duivel zelf je moet hebben aangewezen. Ieder ander zou bij zijn poging aan den kant van de zee bij hoog water hier binnen te komen, verzopen zijn. Maar gelijk heb je, je bent hier

in een van onze centrales. Maar ken je ze wel geheel en al ?

— Tot mijn spijt niet !

— Dat dacht ik al half en half ! Nu, die Centrale heeft enkele aardige geheimen, die — alleen maar voor ons aardig zijn ! Voor anderen kunnen die geheimen echter van een verschrikkelijke beteekenis worden. Wij hebben hier toestelletjes om iemand naar de andere wereld te helpen, die zelfs de Chineezers ons zouden kunnen benijden ! Men schildert je als heel verstandig af, Raffles. Je begrijpt mij dus zeker wel ?

— U doelt op een bekende gave van de Chineezers, die van meester te zijn in het martelen hunner medeschepselen.

— Men heeft mij niets te veel gezegd van je kundigheden ! zeide Mackart, inderdaad, zoiets bedoelde ik. Je moet weten dat het somtijds noodig kan zijn deze of gene tot andere en betere gedachten te brengen, ofwel hem een geheim te ontfutselen. Nu, daar zijn de bewuste toestelletjes uitermate geschikt voor. En alles gaat zoo stil en bescheiden in zijn werk. Geen kreet kan tot de buitenwereld doordringen — en na afloop wordt er zelfs geen vingernagel teruggevonden van dengeen die koppig bleef, en de beproeving doorstond.

— Wat is de bedoeding van deze belangwekkende kennisgeving ? vroeg Raffles koeltjes.

— Ze is alleen deze: je moet niet trachten ons te bedriegen, Raffles, want dat zou je bitter berouwen. Je noemde daar een zeer hoog bedrag — dat zelfs hoog zou zijn voor een President van de Vereenigde Staten. Maar misschien noemde je het in de hoop dat je het nooit zou behoeven te betalen ! Luister dus goed. Je geeft ons eerst de plek op waar je hier in Los Angeles verblijft houdt. Je vrienden zijn daar immers op dit oogenblik ?

— Dat is heel waarschijnlijk. Ik had hen gelast mij alleen te laten vertrekken, en zij zijn niet gewend, mijn instructies in den wind te slaan.

— Mooi zoo. Ik zal voor die vrienden een briefje opstellen, waarin ik hen uitnodig te zorgen dat er voor tien uur in den morgen vijfhonderd duizend dollar wordt uitbetaald aan een adres dat ik nog moet bedenken. De termijn is langer dan wij gewoonlijk toestaan, maar ik neem in aanmerking dat het bedrag zeer hoog is, en niet zoo gemakkelijk valt los te maken. Weet wel, Raffles, dat jijzelf het bent geweest die de som noemde. Blijf je er bij ?

— Mijn vrienden zullen dat bedrag gaarne betalen om mij te redden, zeide Raffles.

— Je beschikt dus werkelijk over zulke enorme bedragen, hier in Amerika ?

— Ik beschik er over !

Mackart keek Raffles nog eens aandachtig aan, alsof hij wilde trachten te raden wat er omging achter dat hooge voorhoofd en hernam toen :

— Ik hoop voor jou dat je de waarheid spreekt, Raffles. We zullen je trouwens iedere poging tot bedrog wel weten te beletten. En dit moet je goed onthouden — we zullen je onverbiddelijk afmaken, als het geld er om tien uur niet is. Vier van ons zullen met mijn briefje naar je woning gaan, en het daar afgeven. Zij kunnen dan meteen op antwoord wachten. Mochten je vrienden weigeren, dan teekenen zij natuurlijk je doodvonnis. Beloven zij om voor het geld te zorgen, maar waarschtuwen zij de politie, zoodat die er haar neus in gaat steken, dan treft je hetzelfde lot.

Raffles haalde zijn schouders op en zei rustig :

— Maak het briefje op en zendt het weg — maar dit zeg ik je, Mackart, dat mijn vrienden wel eens zouden kunnen twifelen aan mijn gevangenneming, als je niets beters weet aan te voeren dan je eigen woord, dat ik hier in de centrale vertoef.

— Ze hoeven niet te weten waar je bent — maar ik zal je wel toestaan, nog een paar woorden aan mijn brief toe te voegen, want je hebt gelijk. Zij konden wel eens gelooven dat zij voor den gek worden gehouden. Je schrijft dus onder mijn brief de volgende woorden, maar dan ook niets meer : „Zorg dat het bedrag er komt, anders sterf ik,” en dan je onderteekening !

— Het is goed — daar heb ik vrede mee, zeide Raffles kortaf. Nog een ding — wat zijn jullie voornemens met die ongelukkige Duitsche schrijfster te doen ?

— Je schijnt dus wel veel belang in haar te stellen ? vroeg Mackart spottend.

— Zooals ik in iedere vrouw belang stel, die zich niet zelve kan verdedigen, die hier geheel alleen is, en die in de handen van schurken is gevallen ! antwoordde Raffles koelbloedig.

— Wij zullen een losprijs voor haar vragen — desnoods aan de Paramount, die kan het dan van haar schrijverloon afhouden.

— En als het niet betaald wordt ?

— Dan zal zij sterven ! En breng hem nu maar naar cel 4, jongens ! Daar kan hij zich vast vermeien in den aanblik van een onzer ma-

chientjes — en nog wel een der onschuldigste!

Raffles werd door een andere deur dan door welke hij was binnengevoerd uit den kelder geleid.

Met zijn geleiders volgde hij een gang, die hij nog niet kende, en die aan weerszijden stevige, gewelfde deuren had, die bedriegelijk veel geleken op deuren van politiecachotten! Bijna alle hadden sterke, ronde grendels aan de buitenzijde, en Raffles prentte zich de ligging en het maaksel van die grendels onder het voorbijloopen goed in het geheugen.

Boven iedere deur stond met zwarte verf een cijfer, en Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat de heeren bandieten in ieder geval orde op hun zaken wisten te stellen, en begrip hadden van organisatie.

Voor de deur waarboven het nummer 4 stond, moest men even wachten, totdat er een man aankwam, die een heele bos sleutels droeg, een stoere kerel, met een breed dierlijk gelaat, waarin de neus als het ware uit het lood was gezakt, door de herhaalde slagen, die op dit lichaamsdeel waren neergehamerd.

Het was de cipier „Battling Tiger” de voormalige zwaargewicht kampioen bokser van Amerika, die zijn beroep had moeten opgeven wegens een conflict met de politie, dat een verder optreden in het openbaar onmogelijk maakte.

Al zijn sleutels waren voorzien van nummerplaatjes van koper en de deur was dus spoedig geopend. Mackart zelf maakte licht door den schakelaar om te draaien, die zich buiten het vertrek bevond, een echte cel, met betonnen wanden, ongeveer 3 meter in het vierkant, en wel 5 meter hoog, met een kleine vierkante opening in de zoldering, een tafel in een der hoeken, een stoel, een krib en dan in het midden een stellage, die wel onmiddellijk de aandacht moest trekken.

Het was een soort van houten brits van dikke balken, voorzien van ijzeren ringen en duimdikke riemen.

Op een meter van den bovenkant van een bank, die in den grond verankerd was, verwijderd, hing onbewegelijk aan een stalen snoer een ronde, looden kogel, bijna een voet in doorsnede en die op zijn minst dertig kilo moest wegen.

Mackart keek met een duivelschen glimlach naar het gelaat van Raffles maar op diens gezicht was alleen nieuwsgierigheid te lezen.

— Ik zal je de inrichting even verklaren! zeide Mackart met een gehuichelde hoffelijkheid. Het is feitelijk zeer eenvoudig. De patient

wordt op de brits uitgestrekt en met behulp van deze riemen op dezelfde plaats vastgehouden. Natuurlijk kan men hem ook op zijn buik leggen, hetgeen het proces een weinig bespoedigt. Door dezen kleinen hefboom hier over te halen, laat ik, zooals je ziet, den looden kogel aan het snoer, langzaam zakken tot op een voet boven de brits — dat is dus tot op een duim afstand boven de borst van den patient! Hoor je den motor snorren? De machine is nu in werking! Nu rijst de kogel — een halve duim, en valt weer naar omlaag! Opnieuw wordt hij opgetrokken — een streep hoger, en valt opnieuw! En tenslotte valt dat gewicht van dertig kilo van een hoogte van een meter neer op de borst van den man die hier ligt — maar die dan zeer waarschijnlijk al dood zal zijn! Misschien echter ook niet, want wij kunnen den kogel in zijn vaart remmen, naar behoefte! Wij kunnen het heele proces rekken van vijf minuten tot desnoods vijf uren — of vijf dagen! Vindt je het niet kundig bedacht?

— Ja — het is het werk des duivels! antwoordde Raffles kalm. Alle hulde! Ik hoop dat ik er geen gebruik van zal behoeven te maken. Zoo langzaam gekneusd te worden, gebeukt als een stokvisch — het komt me weinig aantrekkelijk voor. Dat briefje als ik verzoeken mag?

Mackart gaf een wenk, en „Battling Tiger” ging haastig weg en kwam terug met een vel schrijfpapier en een enveloppe. Mackart was reeds op den stoel in den hoek bij het tafeltje gaan zitten, had zijn vulpen uitgeschroefd. Hij schreef nu met een blijkbaar verdraaide hand:

„Aan de ontvangers van dezen brief wordt gelast, te zorgen dat er morgenochtend voor tien uur een bedrag van vijfhonderdduizend dollar zich bevindt in handen van ondergeteekende, met wien zij zich op ieder uur van den nacht in verbinding kunnen stellen door het nummer: 10007NW op te bellen.

Mocht het bedrag er om tien uur niet zijn, dan zou John Raffles, die in zijn macht is een vreeselijken dood sterven. Hetzelfde geschiedt als de politie in deze zaak gemengd wordt. Joe Mackart”.

Mackart stak het papier aan Raffles toe, benevens de vulpen, en deze schreef er met krachtige letters onder:

„Zorg dat het bedrag er komt, anders sterf ik. John Raffles.”

Hij gaf pen en papier terug aan Mackart, die

het briefje zorgvuldig bestudeerde, dichtvouwde en in de enveloppe sloot.

Toen stond hij op en zeide kortaf :

— En nu dadelijk het adres Raffles ?

— Het is een landhuis aan een nieuwen zijweg, in het Noorden van Los Angeles, even voorbij de Washington Road, en die den naam draagt van „Beau Rivage”.

— Zoo — woon je daar ? vroeg Mackart,

vluchtig opziende van den brief. Dat is vrij gemakkelijk te vinden. De nummers 3, 14 en 27 en Anita Maya knappen die boodschap op. Als zijn vrienden niet thuis zijn, mogen zij tot twee uur vannacht wachten, maar dan moeten zij rapport komen uitbrengen. En nu allen weg — en laat hem alleen. Maar doorzoekt hem eerst nauwkeurig — want wij hebben met een slimmen duivel te doen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

DE UREN VERSTRIJKEN....

De cel waarin de bandieten Vicky Baum hadden opgesloten zag er heel wat geriefelijker uit dan het kale, sombere hok, waarin Raffles, na zorgvuldig te zijn gefouilleerd, was achter gelaten.

Feitelijk was het een gewoon vertrek, met eenige weelde zelfs gemeubeld, maar daar het onder den grond was gelegen, bezat het geen venster — en in de eenige deur, die van ijzer was, bevond zich een klein, getralied luikje, dat er niet toe bijdroeg het gezellige aanzien van de kamer te vergrooten.

Het spreekt dus vanzelf dat hier steeds electrisch licht moest branden.

In het midden van de zoldering hing een fraaie bronzen luchter af, die overvloedig licht verspreidde.

Er stond een gemakkelijke rustbank, er waren diepe fauteuils met kussens, er was zelfs een goed voorziene theetafel met banket en fruit, men kon duidelijk merken dat dit vertrek speciaal bestemd was voor het huisvesten van dames, die een zekere handelswaarde vertegenwoordigden.

De jonge schrijfster echter scheen van die weelde heel weinig op te merken, en zat nu al een uur lang onbewegelijk met de slanke, witte handen tusschen de knieën geklemd, op de divan voor zich uit te staren.

De waarheid gebiedt te verklaren, dat zij op dat tijdstip met niet al te vriendschappelijke gevoelens dacht aan den man, die haar zijn bescherming had toegezegd, en die niettemin niet had kunnen beletten dat zij nu toch hier zat — al was dat voor een groot deel het gevolg van haar onvergeeflijke domheid en goedgeloovigheid.

Want ondanks de waarschuwingen van den Grooten Avonturier had zij nog pas weinige uren tevoren, geheel alleen het hotel verlaten. Zij was in de tax gestapt die was komen aanrijden, en de chauffeur had haar om zoo te zeggen regelrecht hierheen gereden en in dien tusschentijd had men haar bureau geplunderd, en het geheimschrift ontstolen, zooals Mackart zich niet had kunnen weerhouden haar vol hoon dit mede te deelen.

Maar het eerste bittere verwijt aan Raffles had al spoedig plaatsgehad voor gedachten vol angst te zijnen aanzien, want zij was te schrandder om niet te begrijpen, welk gevaarlijk gebruik haar ontvoerders zouden kunnen maken van den gestolen sleutel!

Zoo zat zij dan, geslingerd tusschen zelfverwijt en vrees, maar koppig vasthoudend aan haar besluit zoo lang mogelijk te wachten met betaling van de zeer hoge losprijs.

Nu en dan zag zij den reusachtigen bokser voorbijgaan en een blik werpend door het vierkante raampje en dan liep er een rilling door haar heen, want er was iets in die groenachtige kleine oogen, dat haar deed huiveren van afschuw.

Nu en dan liet de kerel een zacht, grinnikend lachje hooren, als hij stilstond voor de deur, terwijl zijn sleutelbos zachtjes rammelde.

Dan keek hij links en rechts en ging dan weer haastig verder, naar het leek op het hooren van naderende schreden.

Het was omstreeks middernacht, toen de kerel weer verscheen, maar nu rammelde er iets anders als een sleutelbos — het waren vazen en kopjes, schotels en ander glaswerk op een dienblad.

Hij plaatste dat op een kleine tafel naast de deur, opende die met zijn sleutel, nam het blad weer op, trad binnen, en trok de zware ijzeren deur met zijn voet in het slot.

Hij bracht het avondmaal van de gevangene binnen.

Vicky Baum constateerde dat het voortreffelijk rook, en verder — dat zij onmogelijk een brok door de keel zou kunnen krijgen.

Er was een karaf wijn bij, en zij besloot, aanstonds, zoodra die verschrikkelijke kerel weg was, die den indruk maakte als een tijger die zich den muil lekte, een half glas wijn te drinken, al was het maar om haar zenuwen een weinig te kalmeeren.

En intusschen dacht zij met een zonderlinge helderheid maar steeds: „Als ik dit zou schrijven in een mijner boeken — dan zou geen sterveling mij willen gelooven, men zou zeggen

dat ik reclame maakte, dat ik het uit mijn duim gezogen had. Neen, daarvan zal wel nooit een enkele letter op het papier komen te staan, Vicky Baum — tenminste niet van jouw hand.”

„Battling Tiger” had het blad nu gereed gezet, damast gespreid over de kleine middentafel, en nu stond hij loerend en luisterend een oogenblik bij de deur, kwam toen snel aanloopen over het dikke tapijt, op zijn teenen gaande, en zeide op fluisterenden toon tot de jonge vrouw, die was opgerezen, aangegrepen door een onbeschrijflijken afschuw, terwijl hij haar als met zijn blikken verslond :

— Jij bent een bliksems mooie meid ! En ik heb medelijden met je ! Je zou hier wel weg willen ?

Onder alle omstandigheden had Vicky Baum stellig met een volmondig „ja” geantwoord, maar het was haar onmogelijk een enkel woord uit te brengen, zoozeer verontrustte haar het uiterlijk van den voormaligen bokser, die daar tegenover haar stond, zijn gelaat naar haar toe buigend, zijn trillende handen als klauwen uitgestrekt.

— Er is nu niemand hier in de buurt ! ging Battling Tiger voort. Wat ze met je voor hebben dat zul je wel weten. Betalen je vrienden niet — dan lig je morgen om dezen tijd in de koele zee — haha ! Maar ik wil je wel wat zeggen, liefje — het is niet zeker dat Mackart je laat gaan, zelfs al zouden je vrienden betalen ! Ja, hij is een gevaarlijke duivel ! Het zou beter voor je zijn als je nu maar zou heen gaan. Ik zou je kunnen laten vluchten — maar natuurlijk — je zou er iets voor moeten betalen !

Vicky Baum was bleaker dan de dood achteruit geweken. Zij was steeds een flinke, ondernemende vrouw geweest en ook allesbehalve bang. Maar het dierlijke gezicht van dien kerel met zijn platgeslagen neus, zijn groote, gele tanden en zijn laag, aapachtig voorhoofd boezemde haar zulk een afschuw en angst in, dat zij zeker zou hebben gegild, als zij er maar de kracht toe had gehad.

Zij deinsde nog verder achteruit, tot zij niet meer kon, omdat de muur het haar belette. En daar stond zij nu, met de handen tegen dien muur gedrukt, een bezwijming nabij, en zich duizelig voelend van vrees.

En altijd kwam Battling Tiger naderbij, een heesch lachje uitstootend, en met schorre stem fluisterend :

— Ik beloof je dat je de vrijheid krijgt. Ik weet een weg naar buiten, dien ik je zal aanwijzen. Bedenk wel hoeveel geld je dat spaart !

Hij was vlak bij haar, en zij werd bijna onpasselijk door de lucht van slechte alcohol, die van hem uitging, toen de deur heel zachtjes openging op haar goed gesmeerde scharnieren en een beleefde stem vroeg :

— Maakt die mijnheer het u soms lastig, dame ?

Naderhand kwam het Vicky Baum voor, alsof zij alles maar gedroomd had. Of het onmogelijk waar kon zijn.

Zij zag als door een nevel een zeer groote man op den drempel van de geopende deur staan, die bezig was den sleutel en daarmee den geheelen sleutelbos af te nemen, maar zonder den blik van Battling Tiger af te wenden,

Deze had zich met een brullende kreet omgewend en op hetzelfde oogenblik blonk de loop van een zware revolver in zijn grove vuist.

Maar juist op het oogenblik dat hij wilde schieten, vloog de groote bos met zware sleutels door de lucht en trof hem met zooveel kracht tegen de hand, dat de revolver eruit vloog. Het volgende moment stond de indringer al tegenover hem.

Hij was volmaakt kalm, en lachte zelfs een beetje toen hij zeide :

— Mooi gemikt hè ? Ja, dat heb ik nog uit mijn circustijd ! Ik was een kraan in het meswerpen. Zoo, ben jij bokser geweest ? Alle menschen, wat heb jij een leelijke neus. Zou daar nog plaats zijn voor den laatsten tik —

Battling Tiger had zich al in postuur gezet. Hij herinnerde zich zijn vroegere overwinningen en liet een kort, gurgelend lachje hooren.

Tien seconden had hij in lachen geen lust meer. Hij was uitgevallen met een goed bedoelde linksche swing, maar de indringer had dien keurig opgevangen, en bijna tegelijkertijd zat zijn verschrikkelijke, steenharde vuist midden op het gelaat van den voormaligen bokser, die wankelde, zijn afweer veronachtzaamde, en de volgende tel een zoo verschrikkelijke kinstoot moest incasseeren als hij in zijn geheele loopbaan van zwaar gewicht nog nimmer ontvangen had.

Eigenlijk incasseerde hij den slag ook niet, maar ging op zijn knieën liggen en strekte zich toen heel rustig op den grond uit, als iemand die vermoeid is en wil gaan slapen.

— Ja, nu is die neus zeker wel heelemaal naar de maan ! besloot de indringer, met een pijnlijk gezicht zijn knokkels wrijvend. Die kerel had een tronie van graniet ! Hij heeft mij warrampel pijn gedaan. Wel, dame, vond u het een leelijk gezicht ? Ik heb u toch niet aan het schrikken gemaakt ?

Vicky Baum stond met groote oogen naar den reus te kijken en vroeg toen met een heesche, nauwelijks verstaanbare stem :

— Is u — komt u van — van mijnheer John Raffles ?

— Dat niet bepaald ! Ik weet niet eens waar hij is — ik ben hier een beetje op zoek, maar ik zal hem wel vinden ! U moet bepaald die Duitsche dame zijn, die ze hebben weggelokt, die smeerl. . . . neemt u mij niet kwalijk — ik bedoelde die leelijkerts ! Ja, u is het — want u heeft grijze oogen en u is mooi als ik het zeggen mag.

— Ja, ik ben Vicky Baum, zeide de schrijfster ondanks haar gevaarlijken toestand even glimlachend, om de naieve hulde van dien reus. Kunnen wij — zou je kans zien om mij hier dadelijk weg te brengen ? Ik voel dat ik het besterf als ik hier nog langer moet blijven. Ik wist niet dat zoiets werkelijk mogelijk was.

— O, dit is nog maar een kleinigheid — u moet ze kennen, de lieverdjes ! hernam de vreemde ridder minachtend. Wacht even — ik zal eerst maar die sleutelbos weer oprapen, en dan dien kerel het schreeuwen beletten. Hij zal wel een minuut of tien stil zijn, maar dat is niet voldoende. Wij zullen meer tijd noodig hebben om weg te komen. Heeft u touw in uw zak ? Ook een domme vraag ! Natuurlijk heeft u het niet ! Maar stil eens, hier heb ik een vooroorlogsch tafelkleed. Stevig genoeg om deze leelijke bokser — want het is er een Madame Baum — voorloopig machteloos te maken.

Nog terwijl hij sprak was de zonderlinge redder op de fabel toegetreden.

Met een ruk trok hij het zware tafelkleed er af, en met zijn geweldige vuisten scheurde hij er een reep ter breedte van een decimeter van, die hij daarop dubbel vouwde, en waarmee hij op „Battling Tiger” toetrad, die zachtjes kreunend in zijn hoek lag.

Hij wentelde hem om, zoodat hij op zijn buik kwam te liggen kruiste zijn armen op zijn rug en bond toen zijn polsen stevig bijeen.

Met behulp van een tweeden dergelijken reep, kluisterde hij ook de enkels van den verslagen bokser en trok het overschietende einde om den doek heen, die de polsen gebonden hield.

En daar lag nu „Battling Tiger” heel ongemakkelijk, op zijn buik, met zijn hielen in zijn lendenen, half opgevouwen, en niet in staat om een vin te verroeren.

— Het is geen mooi gezicht, maar daar kan ik niets aan doen, zeide de reus hoofdschuddend. Vindt u het akelig om er naar te kijken, Madame ?

— Ik weet niet hoe ik je danken zal ! zeide de jonge vrouw met omfloerste stem. Zeg mij dan toch wie je bent en hoe je heet.

— Ja, dat gaat niet zoo gemakkelijk ! antwoordde de man die haar gered had met een lachje. Dat is me eigenlijk verboden — te zeggen wie ik ben. Maar mijn voornaam is geen geheim. Noemt u mij dus maar James — maar Jim mag ook wel. En nu zullen wij moeten opstappen, want wij hebben nog een gevaarlijke taak voor den boeg — maar u vindt het toch zeker wel goed, dat ik eerst — Mylord ga redden ?

— Mylord ? herhaalde de jonge vrouw niet begrijpend, en toen voegde hij er haastig aan toe : — dat is waar ook, je meester voert een dubbelen naam naar ik meen. Het spreekt vanzelf, dat wij hier niet vertrekken, of hij moet er bij zijn ! Voor mij heeft hij zich in levensgevaar begeven — het zou laf zijn, als ik nu vluchtte, zonder zeker te zijn dat hij aan mijn zijde is. Geloof je dat je zijn cel kunt vinden ?

— Het zal lastig genoeg zijn, en ook drommels gevaarlijk, want al lijkt het hier zoo stil en verlaten te zijn, het tuig zit hier zoo talrijk onder den grond als maden in een kaas. Maar ik heb gelukkig den sleutelbos — en ik kan heel voorzichtig het afgesproken sein geven. Is u klaar, dan gaan wij.

De reus wierp nog een laatste blik op zijn machtelozen tegenstander, die juist uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, en hem met blikken vol haataanstaarde, haalde de schouders op, en was reeds bijna bij de deur, toen hem nog iets inviel en hij vroeg :

— De schurken hebben u toch niets laten teekenen ?

— Ja zeker ! Ik heb een briefje aan mijn bankier moeten schrijven dat morgenochtend verzonden zou worden.

— Dat moeten we terug hebben. Hebben ze u verder niets afgenomen ?

— Ook dat ! Toen ze mij ontvoerden had ik de groote onvoorzichtigheid begaan ondanks alle waarschuwing mijn diamanten collier aan te houden — als een echte gekkin die ik ben ! Die hebben ze mij dadelijk afgenomen.

— Die moeten zij ook teruggeven ! besloot de reus, dreigend zijn vuisten ballend. Mylord zou nooit toestaan, dat ze die in handen hielden. Tjonge, ik geloof dat hier nog heel wat werk aan den winkel is. En nu op weg !

Hij had de sidderende jonge vrouw bij een arm gevat, en op de teenen liepen ze de slecht verlichte gang in.

— Laat eens kijken — van dien kant ben ik

gekomen, en zoo moeten we ook weer teruggaan, bromde de reus binnensmonds. Men zou hier kunnen verdwalen — en verdwalen kan hier meteen het einde beteekenen.

De jonge vrouw klemde zich onwillekeurig aan den gespierden arm van den man naast haar vast.

— Maak u niet ongerust voor den tijd — leeuwen loopen hier in ieder geval niet los, zooals in de catacomben van Rome, naar Mylord me verteld heeft. Komaan ik zal het sein maar eens laten hooren.

De reus spitste de lippen en liet een zeer, zacht eigenaardig trillend gefluit hooren dat nauwelijks weerkaatst werd door de gangmuren.

Hij luisterde aandachtig, maar toen hij niets hoorde ging hij hoofdschuddend verder.

Opeens stond de vrouw stil en legde de hand op haar bonzend hart, terwijl haar oogen een uitdrukking van vrees kregen.

— Wat is er ? vroeg de reus, dadelijk op zijn hoede.

— Hoorde je niets, James ?

— Niets !

— Ik zou zeggen — het leek of er ergens met metaal op metaal gekrast werd !

Het tweetal stond een oogenblik onbewegelijk te luisteren, en toen fluisterde de reus opeens :

— Bij mijn ziel — u heeft gelijk. Het is een krassend geluid, misschien . . .

Hij voltooide den zin niet, maar liet opnieuw, nu iets luider den zonderlingen trillenden fluittoon hooren, een paar maten van een Turkschen marsch, die hier heel zeker niet bekend zou zijn.

In de verte werd een deur geopend en hij zweeg onmiddellijk.

De jonge vrouw had zich in haar angst tegen hem aangedrukt, bevreesd dat ieder oogenblik een aantal bandieten zou komen toestormen, die hen zonder medelijden zouden afmaken. —

De reus stond in gebukte houding, alle spieren

gespannen en klaar om zich en de vrouw tot het uiterste te verdedigen met zijn rechterhand geklemd om den greep van zijn looden knuppel in zijn handen doodelijker dan een revolverkogel.

Een oogenblik klonk er heel in de verte verwarde stemmen, toen een stilte, een enkele stem, blijkbaar van een vrouw die op spot-tenden toon riep, het dichtslaan van een deur, en toen stilte.

— Het is gelukkig voorbij, maar ik durf niet meer het sein te geven. Laten wij weer luisteren.

Weer stonden zij in gebukte houding gereed om ieder geluid op te vangen, hoe zwak ook, maar het bleef minutenlang doodstil, en reeds wilden zij verder gaan, toen onverhoeds het krassende geluid weer klonk.

— Het komt van achter die deur daar,, met het cijfer 4 erboven, zeide de reus opgewonden.

Hij trad snel op de deur toe, en klopte er op een bijzondere wijze tegen, heel zachtjes.

Het krassen hield op maar het kloppen werd op dezelfde wijze beantwoord.

Met koortsachtige snelheid begon de reus in zijn sleutelbos te zoeken, totdat hij de sleutel vasthield, waaraan een beenen plaatje was bevestigd met het cijfer 4 erin gekrast.

Hij stak dien in het slot, en zijn hart sprong op van vreugde, toen het bleek dat de sleutel er gemakkelijk in ronddraaide.

Het volgende oogenblik ging de deur open en Raffles verscheen glimlachend op den drempel, boog onberispelijk voor de schrijfster, die zenuwachtig lachte, en zei op zachten toon :

— Ik had lang kunnen werken met dit voddig instrumentje, James, dat bij de fouilleering aan hun aandacht is ontsnapt, wat niet zoo verwonderlijk is, want ik had het achter mijn oor ! Jouw manier is de juiste gebleken. Hoe je hier komt moet je me later maar vertellen — het allereerst moeten wij nu Madame Baum in veiligheid brengen.

HOOFDSTUK VI.

HET WATER.

James Henderson had door de open deur een blik door het somber kerkerhol geworpen en vroeg op zachten toon :

— Wat staat daar voor een ding in het midden van die kamer, Mylord ?

— Een heel onplezierig ding, James, — maar ook dat zal ik je later wel eens uitleggen. Het is een van hun martelwerktuigen, laat je dat genoeg zijn. Op weg — en naar den uitgang !

— We zullen niet door de kroeg van Moore kunnen gaan, Mylord, want aan dien kant is alles streng bewaakt, daarvan heb ik mij al overtuigd.

— Dan moet het langs de kant van de kust ! Ik weet dat daar een paar uitgangen zijn, en die zijn mij bekend. Ik zal den weg wijzen.

— Maar u gaat toch mee ? vroeg Vicky Baum bevend. U zult toch niet in dit verschrikkelijke moordenaarshol blijven ?

— Ik heb hier nog iets te doen ! antwoordde Raffles kortaf. Waar is — je weet wien ik bedoei ?

De vraag was tot Henderson gericht, die heel zacht ten antwoord gaf :

— Mijnheer Brand moet ook hier zijn — tenminste als alles goed is gegaan.

— Dan is er geen sprake van dat wij vertrekken en dan zonder hem ! besloot Raffles.

— Daarenboven hebben ze Madame Baum bestolen ook en haar gedwongen een briefje aan haar bankier te schrijven om geld !

— Dat doet natuurlijk de deur dicht ! zeide Raffles.

— Je had dat niet moeten zeggen vriend ! zeide de jonge vrouw verwijtend. Ik vind het een afschuwelijk denkbeeld, dat zulke dappere mannen zich om mijnentwille in zulk een verschrikkelijk gevaar begeven.

— Wij zullen wel voorzichtig zijn — en we hebben in ieder geval de sleutels naar het schijnt ! zeide Raffles, die den bos alweer uit het slot had genomen, na de deur al weer te hebben gesloten. En nu op weg want er is geen tijd te verliezen.

De tocht nam een aanvang, en ditmaal ging Raffles aan het hoofd, die eerst de hoofdgang doorliep en toen een zijgang insloeg, die ook

nog gemetseld en gebetonneerd was, maar plotseling ging deze door menschen gemaakte gang over in een natuurlijke tunnel, die met een tamelijk sterke helling daalde.

Zij hadden de laatste lamp nu achter zich, en Raffles beval :

— Knip een zaklantaarn aan — tenminste als ge er een bij hebt, James !

— Ik heb er op gerekend, Mylord, zeide de reus, en het volgende oogenblik waren de ongelijke, ruwe wanden van de tunnel vrij helder verlicht.

Raffles had den arm van Vicky Baum genomen en zeide, op zijn koel hoffelijken toon, die hem zelf in dergelijke omstandigheden nooit verliet :

— Ik hoop van harte, Madame Baum, dat dit avontuur u tot voorzichtigheid zal aanmanen. Ik heb uit den mond van Mackart vernomen dat u zoo onverstandig moet zijn geweest geheel alleen het hotel te verlaten.

— En nog wel met mijn mooiste juweelen om mijn hals ! zuchtte de schrijfster schuld bewust. Als ik de waarheid mag zeggen, Raffles — dan zou ik den hemel zegenen, als ik veilig en wel weer op een schip naar ons goed, oud, veilig Europa zat !

— Dat hebben anderen ook gezegd, Madame die wat al te nauw in aanraking zijn geweest met het schuim door de nieuwe natie uitgeworpen, die toch ook zeer veel goede hoedanigheden heeft, dat verzeker ik u — naast zeer veel slechte.

— Ik heb altijd naar avonturen gehunkerd — maar ik heb niet verlangd, dat ze zoo plotseling en in zulke overstelpende hoeveelheid over mij werden uitgestort ! hernam Vicky Baum zuchtend. Ik heb van het goede een weinig al te veel gekregen, dat is het ! Wat is dat voor een geluid ?

Ze was plotseling weer verschrikt blijven stilstaan, geheel van streek door de doorgestane angst en haar geschokte zenuwen, en eensklaps riep ze vol angst :

— De grond trilt — het is een aardbeving !

— Welneen, Madame Baum ! Dat is de zee ! hielp Henderson haar met een geruststellend

lachje op weg. De vloed is aan het opkomen!

— Dat is waar! riep Raffles uit. Over een uur is het water op zijn hoogst. Wij zullen ons moeten haasten om nog naar buiten te kunnen langs die kant.

— Het drietal verhaastte zijn schreden, en Raffles geleidde de jonge vrouw met groote omzichtigheid over de ongelijke rotspunten, die haar voeten dreigden te bezeeren. Voeten die gestoken waren in gazen schoentjes met dunne zolen.

Het leek wel alsof Raffles geleid werd door een zesde zintuig, want hij vergiste zich geen enkele maal, maar koos steeds de juiste gang totdat hij op het laatst plotseling stilstond en zei:

— Nu moet deze deur nog geopend worden — en dat zal van binnenaf gemakkelijk gaan. Gij ziet dat er zware grendels voorgeschoven zijn. Maak die deur eens open, James.

Voor Henderson had het niets om het lijf, de zware bouten terug te schuiven en het volgende oogenblik woei de zilte zeelucht het drietal in het gelaat!

Toch verlichtte de zaklantaarn nog altijd niets anders dan de ruwe wanden van een tunnel.

Het klotsen van de branding was hier zeer duidelijk hoorbaar.

Raffles moest zijn stem verheffen om zich verstaanbaar te kunnen maken toen hij riep:

— Deze gang ken ik! Ik ben haar gevolgd toen ik haar voor de eerste maal binnendrong. Over een half uur zou zij vol water staan. U zoudt dan onmogelijk meer kunnen vertrekken langs dezen weg. Vlug — vlug.

Zij lieten de deur openstaan die van het allerswaarste eikenhout was, en bijna twee decimeter dik.

Zoo vlug zij maar konden gingen zij verder, steeds hooger, en toen zagen zij de eerste sterren — en ook het eerste zeewater, dat in den vorm van wit schuim aan den ingang van den tunnel kookte en bruischte.

Raffles was zelfs verplicht de jonge vrouw door een paar decimeters water te dragen alvorens hij haar kon neerzetten op een droge plek.

— Loop vlug! Het is 's nachts koud, en u is nat, beval hij. Gij hebt nu niets anders te doen, dan deze korte landtong te volgen. Gij ziet dat het licht genoeg is om niet te verdwalen, en gij kunt onmogelijk in het water loopen, als gij wat voorzichtig zijt. Ontwijk in ieder geval de „Moonshine Palace” en neem liever een paar donkere zijstraten.

— Zal ik de politie onmiddellijk waarschuwen en hier heen zenden?

— Merkwaaardig, hoezeer de lieden mij hier denken te helpen met het zenden der politie! mompelde Raffles voor zich heen en luid gaf hij ten antwoord:

— Wij zullen de politie er maar buiten laten, Madame, maar ik geef u verlof haar te waarschuwen als gij dezen morgen om acht uur nog niets van mij vernomen hebt.

— Gij blijft dus bij dat dolzinnige plan, weer in dat verschrikkelijke, onderaardsche bandietenhol terug te gaan?

— Ik wijzig mijn plannen maar zelden, Madame! antwoordde Raffles. En toen draaide hij zich op zijn hielen om en trad vlug de tunnel weer binnen.

Met geregelde tusschenpoozen stroomde het water van den vloed de gang reeds in.

Henderson stond ongeduldig te wachten.

— Neem mij niet kwalijk Mylord — maar mijn schoenen worden nat.

— Dat is een betreurenswaardig ongeval, James!

Zwijgend gingen zij verder, met het water als het ware op hun hielen, dat reeds den drempel besproeide van de machtige deur.

— Moet die deur weer gesloten worden, Mylord? vroeg Henderson, zoodra zij aan den anderen kant van dien drempel stonden?

— Dat zou ik maar doen, James, want ik vrees dat anders een zeer groot gedeelte van dit hol zou onderloopen.

— Zoudt u die bandieten soms beklagen? vroeg Henderson met oprechte verbazing.

— De bandieten heel weinig — maar wat zij nog in hun handen hebben des te meer!

Henderson bromde wat, en schoof de arm-dikke, stalen grendels in hun geweldige sponningen.

Toen hij hiermede gereed was vroeg hij:

— En kan deze deur den geweldigen druk van het water doorstaan, Mylord?

— De deur zal dien druk doorstaan, zelfs al was ze maar half zoo dik, James. Want de gang loopt op, en er staat betrekkelijk maar weinig water in. En nu voorwaarts!

Zwijgend begonnen zij denzelfden moeilijken weg weer terug te gaan.

Het was nu nog lastiger, want zij moesten vaker naar boven dan naar beneden, langs den steenigen bodem van den tunnel.

Plotseling hoorde Henderson hoe Raffles een half onderdrukten uitroep van verbazing slaakte

— Wat is er, Mylord? vroeg hij, dadelijk op zijn hoede.

— Er is — dat wij niet verder kunnen !

— Niet verder kunnen ? Het is toch dezelfde gang van zoeven !

— Het is dezelfde gang — maar zoeven was ze vrij en nu is ze versperd ! Zie zelf maar !

De reus deed een paar stappen naar voren en bemerkte toen tot zijn niet geringe schrik hoe het licht van zijn lamp onzeker weerkaats werd door de oppervlakte van een soort van metalen valdeur, die tot op den bodem reikte.

— Dat is kras ! riep hij verbluft. Waar is dat ding ineens vandaan gekomen ?

— Zeer waarschijnlijk van boven, James. Je ziet dat de tunnel hier vrij hoog is, en het is volstrekt niet verwonderlijk dat wij die valdeur niet hebben gezien toen zij nog was opgetrokken. Wij behoeven niet veel tijd te verliezen met nadenken over de inrichting van die deur — wij zitten hier als muizen in den val !

— Waarom ? Wij kunnen toch door de andere deur langs den zeekant ontwijken.

— Te laat, James ! Heb je dan niet gemerkt, hoe die deur opengaat ? Naar den kant van de zee ! Dat wil dus zeggen, dat er op dit oogenblik reeds een druk van een paar duizend kilo op die deur staat — en zelfs jouw reuzenkracht zal niet in staat zijn die druk te overwinnen.

— Maar het water kan in dien korten tijd onmogelijk zoo gerezen zijn ? schreeuwde Henderson die nu pas de ernst van den toestand begon in te zien.

— Het water wast hier juist zeer snel, James. Het moet minstens al een meter hoog tegen de deur opstaan. Geloof mij, jongen, er is geen sprake van dat je haar nu nog zoudt kunnen openkrijgen. Tien mannen van jouw kracht zouden er niet toe in staat zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen toen hij plotseling afbrak, scherp luisterde, en Henderson bij den arm greep.

— Hoor je dat ? vroeg hij op doffen toon.

— Dat is het verre gerucht van de branding, Mylord.

— Neen, James, het is wel water, maar het is veel dichter bij dan de zee. Het is het geluid dat plassend water maakt, dat met kracht van een vrij groote hoogte valt.

Henderson luisterde in de grootste spanning en toen schreeuwde hij het plotseling uit :

— Daar daar komt het water !

De reus had gelijk. Als een heel dun zilveren slangetje kronkelde een dun waterstroompje over den ongelijken tunnelbodem.

Het leek heel onschuldig en onbeduidend, maar de twee mannen wisten wat het betekende.

Ergens door een onzichtbare spleet moest het water naar binnen treden maar binnen korten of langen tijd zou ze zich geheel vullen.

Zonder iets te zeggen wierp Henderson zich met het volle gewicht van zijn zwaar lichaam tegen de zware deur, die zelfs niet trilde.

— Laat dat James — je verspeelt nutteloos je krachten ! beval Raffles kortaf. Die deur is gemaakt uit het pantser van een geschuttoren, en op zijn minst tien centimeter dik. Er is maar een enkele uitweg mogelijk — en nog maar alleen als je hier je krachten spaart. Kom mee. Ik weet dat hier ergens een smalle zijgang moet zijn.

— Geef mij je lamp — ik zal vooruit gaan en buk je diep, want de gang is laag.

Het bruischen van het instroomende water nam steeds in kracht toe, en het stroomde reeds over hun voeten.

— Zij moeten ergens een schuif hebben opengetrokken, naast deze gang, waardoor het zeewater bij vloed kan binnendringen en een deel van hun hol onderwater zou zetten, zeide Raffles. Ha — hier is het begin van onzen dwarsgang. Blijf dicht achter mij.

Zij drongen den dwarsgang in, die nauwelijks anderhalve meter hoog was, zoodat Henderson zich diep moest bukken, om zijn hoofd niet tegen het puntige verwulft te stooten.

En met hen drong ook het water binnen, dat als steeds duizenden eeuwen achtereen de laagste plaatsen opzocht.

Er werd niet meer gesproken. Er zijn oogenblikken in het leven dat woorden volmaakt nutteloos en overtollig schijnen.

Met oorverdoovend geweld stortte zich het water langs de wanden, over den bodem en kwam hun reeds tot aan de knieën.

De lucht liet een snijdend, scherp sissend geluid hooren, door het geweld waarmede zij werd samengeperst.

Na ongeveer tien minuten gaans kwamen zij aan een soort groote uitholling, gelijkend op een soort kelder, en daar de bodem hier lager was stonden zij hier reeds tot hun middel in het wild kolkende water.

En vlak tegenover hen was een soort van traliewerk, ongeveer zooals men dat vindt voor de kooien der wilde dieren in de dierentuin !

— Daar zullen wij nu doorheen moeten James, anders is onze dood onvermijdelijk ! zeide Raffles kalm. Ik weet dat de staven stevig zijn vastgemetseld en zoo dik als een pols — en toch zul jij ze moeten zien te buigen, want dat is onze eenige kans op redding.

Henderson waadde op het traliewerk toe, dat

zich meer dan een meter boven den vloer bevond.

Hij heesch zich op zoodat hij buiten het water kwam en moest bukken, want recht kon hij niet staan. Hij beschouwde de tralies, en voor het eerst van zijn leven stond zijn gezicht zeer ernstig. Hij wist dat hem hier de zwaarste taak wachtte, die hij ooit verricht had.

Hij haalde diep adem, greep een van de tralies beet, plaatste een van zijn voeten tegen een der zijanten en begon te trekken.

En ook Raffles keek met ingehouden adem toe. Hij zag hoe de tralies zich heel langzaam bogen onder de geweldige, ongehoorde krachtsinspanning van den reus.

Er vielen wat steentjes en stukjes hout naar omlaag van de plaats waar de tralies in het gesteente was vastgemetseld.

Henderson steunde van inspanning, en de spieren van zijn nek werden als kabels, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen, en zijn oogen hem bijna uit het hoofd puilden.

Hij liet de tralies los en gaf er een heftige ruk aan, en weer een, haalde nog eens diep adem, en bij de volgende ruk deed hij het schier onmogelijke, hij liet de tralies zoover doorbuigen tot zij boven uit het metselgat schoten met een groote hoeveelheid stenen en kalk.

Hijgend van inspanning keek Henderson naar zijn werk.

En Raffles zeide met oprechte bewondering :

— Je bent een reus van kracht, James !

— Het is mogelijk, Mylord — maar ik geloof

niet dat ik dit kunststukje nog ooit zal kunnen herhalen.

— Je zult het steeds kunnen herhalen als je in doodsgevaar verkeert, zeide Raffles eenvoudig. Kun je er door ? Vooruit dan !

Henderson perste zich met groote moeite tusschen de twee tralies door, nadat hij de derde had weggebroken.

En Raffles wilde hem juist volgen toen er iets onverwachts gebeurde. Want beiden verdwenen plotseling met een geweldig gekraak en gesplinter van hout door den vloer aan de andere zijde van de tralies en vielen neer van een hoogte van minstens zeven meter, tegelijk met een geweldigen waterval en bleven half verdoofd liggen, gekneusd en versuft door den val.

En voor zij tot zichzelf waren gekomen, hadden zes of acht kerels zich op hen geworpen, en hen met staaldraden en dikke koorden gebonden alsof zij niet menschen maar wilde stieren waren.

Dit gebeurde in een kelder, vunzig en duister en slechts vaag verlicht door een kaarslantaarn die door Joe Mackart werd omhoog gehouden.

— Hebben jullie de honden ? vroeg hij, toen het gehijg en gewentel van krioelende lichamen daar aan zijn voet tot rust was gekomen.

Mooi zoo, dan zullen wij hen eens van den kogel laten proeven !

— En daar zal ik bij zijn, dat verzeker ik je ! zei een schelle vrouwenstem.

Het was Anita Maya, die gesproken had.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE VAN EEN BANDIET.

Van den vochtigen, weinig gebruikten kelder, die eigenlijk de bodem van een put was, en waar het neerstortende water reeds een vijvertje had gevormd, voerde een smalle, bochtige tunnel naar de hooger gelegen gedeelten van de beruchte Kidnapperscentrale.

Niet zonder moeite sleepten de zes mannen nu de lichamen van Henderson en Raffles over den bodem van die gang voort, want loopen konden zij niet.

Het eerst werd Raffles naar een afzonderlijke cel gebracht, en toen werd het zware lichaam gesleept naar hetzelfde vertrek wat het nummer 4 droeg en waarin de machine stond met den vallenden kogel.

Naar het scheen was de reus er het ergst aan toe, want hij was nog steeds half bewuste-loos toen hij met behulp van de dikke riemen werd vastgesnoerd op de brits met de dikke, stevige balken.

— Zou dat houden? vroeg Anita Maya wantrouwend, toezieende hoe de kerels de riemen aantrokken.

— Maak je daar nu maar niet ongerust over, zeide Mackart norsch. Een man die zelfs tweemaal zoo sterk is, kan die riemen onmogelijk stuk wringen. Maar daar heb jij geen verstand van. Je ziet dat hij ook nog met touwen is gebonden.

— Blijf je er bij dat we hem gaan afmaken? vroeg de vrouw weer.

— Wat dacht je dan — na alles wat er gebeurd is? riep Mackart tandenknarsend. Ik heb nu geen medelijden meer. Ze gaan er alle twee aan. Ik zal wel zorgen dat er wat schrik verspreid wordt onder degenen die ons durven tarten.

— En de derde die met hun samenwerkt?

— Die zullen we ook gauw genoeg hebben! zeide Mackart minachtend. Als hij de hulp van Raffles en dien kerel daar moet missen zal hij het niet ver brengen.

— Verdwijnen jullie maar, jongens! zeide de vrouw onverschillig, met de handen in de zij. Ik heb met Mackart te spreken.

— De jongens blijven hier! beval Mackart kort. Als je nog wat te vertellen hebt, kun je

dat in mijn kamer doen, en denkt er om kerels, ik stel er jullie verantwoordelijk voor als er weer iets gebeurt. De nummers 3, 14 en 27 zijn door deze kerels zoo goed als doodgeslagen en het is een wonder dat Maya het zoo ontloopen is. Dat grapje kan ik niet nog eens permitteeren. Als we dien kerel van een „Battling Tiger” niet toevallig hadden gevonden, gebeukt als een bokking en gebonden als een bosje sprot, dan zouden wij nog van geen toeten of blazen weten. Die Deutsche is weg — jammer genoeg, maar we hebben tenminste haar briefje en haar juweelen! Nou, ga mee jij, Maya! En zeg me wat je te vertellen hebt, maar doe het vlug, want ik wil hier met het werk beginnen. Misschien kokhalst hij nog wel!

— Denk je heusch dat hij wat zal verklappen? vroeg de vrouw twijfelend, en nog eens op het groote lichaam toestappend.

Daarop verliet zij met Mackart de cel des doods waar nu vijf mannen achterbleven, die den reus moesten bewaken.

Mackart trad met de vrouw een zeer goed gemeubeld vertrek binnen, maar dat ook steeds met kunstlicht moest worden verlicht en zeide tamelijk ongeduldig:

— Wat heb je te zeggen, Anita?

— Je kon wel wat vriendelijker zijn, Mackart!

— Daar is nogal reden toe! Ik stuur jou en drie van mijn beste mannen met het briefje van Raffles naar zijn huis, en daar treffen jullie volgens jouw zeggen alleen maar dien kerel aan, die nu nog maar het spelletje met den kogel verwachten kan. En die doet precies het tegenovergestelde van wat er in den brief staat. Het is mij nog een raadsel hoe hij daartoe kwam.

— Voor mij is het heelemaal geen raadsel! zeide de vrouw schouderophalend. Jullie zijn stommelingen. Je had Raffles zelf nooit zijn handteekening moeten laten zetten. Begrepen jullie dan niet dat hij een truc zou gebruiken? O, en zoo eenvoudig! Hij maakte de lus van de tweede f van zijn naam zoogenaamd dik van boven en dat beteekent voor den ontvanger altijd: „doe het tegenovergestelde”.

— Die slimme duivel! siste Mackart. Maar het

zal zijn laatste truc zijn geweest. En wat gebeurde er toen ?

— Je schijnt het verhaal niet vaak genoeg te kunnen hooren ! Wij zaten rustig op het antwoord te wachten en — nu toen barstte er heel eenvoudig een soort van orkaan los ! Die groote kerel kwam binnen, zonder iets in zijn handen, en tien tellen later sliepen onze drie mannen den slaap des onrechtvaardigen. Zij kregen zelfs geen gelegenheid om hun neus te snuiten. En dan praten ze van aardbevingen ! Wees maar blij dat ik heb kunnen wegloopen en je de zaak ben komen vertellen. Je hebt toen gelukkig je maatregelen kunnen nemen.

— Jammer, dat je het pas hebt verteld, toen we den bokser gebonden hebben gevonden. Dat is eigenlijk vreemd genoeg, zeide Mackart met een boozen blik in zijn oogen.

— Is dat mijn schuld ? Ik kon je niet eerder vinden !

— Anders weet je mij wel te vinden als het noodig is. Nu, wat wil je ?

— Ik wil dat je mij dat collier van Vicky Baum geeft, zooals je beloofd hebt.

— Loop ik er mee weg ? vroeg de bandiet ruw.

— Dat zeg ik niet — maar ik heb zoo'n voor gevoel dat je wel eens niet in de gelegenheid zoudt kunnen zijn je woord te houden !

— Je lijkt wel gek vannacht ! Maar hier heb je het — mijn woord breek ik niet. Nog iets ?

— Ja. Ik zou je willen vragen dat spelletje met dien grooten kerel niet te ver te drijven. Laat hem vrij. Hij is toch Raffles zelf niet ?

— Hij is net zoo erg, en hij heeft drie van mijn beste mannen half dood geslagen. En sterven zal hij.

— Weet je dat hij de politie heeft gewaar-schuwde ?

— Vervloekt, ook dat nog ? Waarom vertel je me dat zoo laat ? Ben je dronken of gek, je hebt heelemaal zoo'n zonderlinge tronie en je bent buitengewoon brutaal. Heb je soms nog meer prettige berichten ?

— Wel, je hebt kans dat ze over een uur hier zijn, als ze Moore eenmaal te pakken hebben genomen, antwoordde de vrouw kalm. Ik zou mij je geld ook maar in bewaring geven — als je soms op de loop mocht probeeren te gaan. Als ze hier een inval doen en ze vinden je ben je alles kwijt.

Mackart haalde langzaam zijn protefeuille uit zijn binnenzak, die dik was en zwaar, gaf ze aan de vrouw, keek haar doordringend aan, en zei toen :

— Hier heb je mijn geld — jij zult wel zoo verstandig zijn om mij niet te bedriegen, denk ik. Je weet wat het je zou kosten. En nu — wat er dan ook verder mag gebeuren vannacht — eerst naar den duivel met die twee.

Hij ging haastig het vertrek uit, en Anita volgde hem op de hielen.

Samen traden zij de cel des doods binnen.

De vijf bandieten zaten onverschillig hun sigaretten te rooken.

Een hunner las een rose briefje, leunende tegen een wand.

Henderson was tot bewustzijn gekomen, keek eenigszins verbaasd naar den kogel, daar vlak boven zijn borst, toen naar de vrouw en den man die zooeven waren binnengekomen en daarop sloot hij de oogen weer.

Anita trad op de brits toe, boog zich over den reus heen en zei sarrend :

— Bekijk alles nog maar eens goed, schurk — je zult er niet lang meer gelegenheid voor krijgen. Zitten de riemen nog wel goed ?

— Gelukkig wel ! Stevig leer, nietwaar ? Nou, voor mijn part kunnen jullie je gang gaan, mannen. Ik moet eens zien hoe zoo'n zwaar bakbeest van een kerel zich houdt. Ik wed dat hij sterker is dan de kogel !

Mackart was op zijn beurt naar de brits getreden en vroeg stroef :

— Ken jij de geheimen van Raffles ?

— Niet alleen — een paar !

— Wil je mij die zeggen ?

— Wil jij naar de hel loopen ?

— Je weigert dus ? Ik had het wel kunnen verwachten. Breng de machine in beweging !

Een man haalde den hefboom een weinig omlaag, de motor snorde, het stalen koord werd strak getrokken, de kogel rees een weinig, een paar millimeters en viel toen met een dofven bons op de borst van Henderson die uitriep :

— Wat is dat jongens ? Gaan jullie met mij knikkeren ?

— Vluggen ! brulde Mackart, tot het uiterste gebracht door dezen spot.

De man aan de machine haalde met een zenuwachtige ruk den hefboom over en langzaam, terwijl de machine gonsde, rees de looden kogel tot op een hoogte van bijna een meter boven de martelbank. Maar hij had die hoogte nog niet bereikt, of Henderson kwam overeind zitten op de bank, terwijl de reeds voor zeven-achtste doorgesneden riemen, met het geluid van een pistoolschot knapten, gespte bliksem-snel de riemen van zijn beenen los en sprong onmiddellijk naast de brits.

Mackart uitte een dierlijke kreet van woede,

trok zijn revolver en wilde schieten maar vlugger dan de gedachte had de vrouw een vlijmscherp mes uit haar kleederen te voorschijn getrokken en wierp het naar den bandiet.

Het wapen miste hem echter en brak stuk tegen den betonnen muur achter hem.

Mackart gilte nu letterlijk van woede, deed een stap naar voren, struikelde echter over een der riemen en viel.

Hij viel met zijn bovenlijf over de brits — en juist op datzelfde oogenblik schoot de pal van de machine des doods los, de looden kogel viel — trof den bandiet tusschen de schouderbladen, en brak hem den nek.

Half werktuigelijk pakten de bandieten hun revolvers maar reeds was Henderson tusschen hen, zwaaide met zijn mokervuisten en deed ze neerkomen op hun koppen, zoodat ze als kegels om en door elkaar rolden.

— Zoo is het mooi geweest Henderson, beval Brand, dien de lezer wel reeds herkend zal hebben, kom mee en doe de deur op slot, ze zijn rijp voor de politie!

De twee mannen, wel wetend dat iedere seconde oponthoud andere bandieten op het lawaai konden toekomen, gingen haastig de cel uit, wierpen de deur in het slot, en gingen naar de kamer waar Raffles was opgesloten; en waarvan Henderson om geen tijd te verliezen, de zware deur intrapte.

Tien minuten later hadden de drie mannen de Centrale verlaten langs een der zijdeuren. Ze werd bewaakt, maar de twee mannen die daar op post stonden, moesten hun plicht vervullen met een maandenlange opsluiting in een gasthuis bekoopen.

Henderson trad dien nacht zeer streng op!

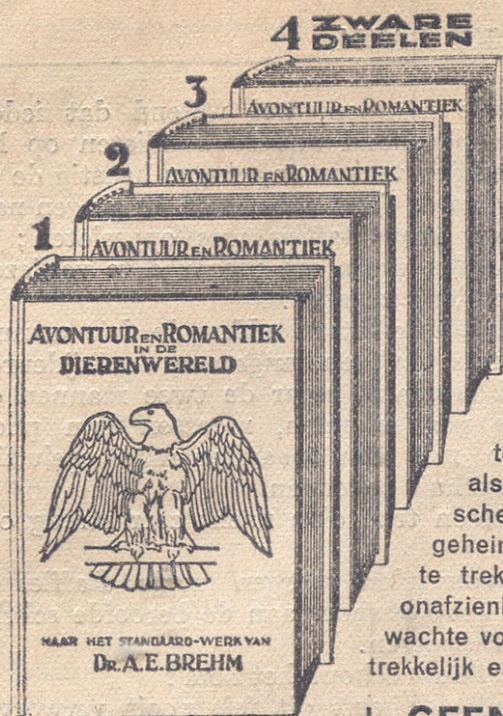
Den volgenden morgen wilde Raffles in persoon het halssnoer aan de beroofde schrijfster overhandigen.

Vicky Baum schonk het hem!

Bekendheid heeft dit feit nooit verworven — het is het geheim gebleven van de beroemde schrijfster en van Raffles alleen.

De volgende aflevering bevat:

De Juweelen van Lilian Harvey.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan **Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam**, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uwringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 48

Te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS